

Weet je zeker dat je jeZelf wilt ontmoeten en zijn, voortdurend zijn?

Weet je dat er dan enkel nog Zijn is? Kun je je dat voorstellen?

Ben je al bewust genoeg van je toestand van lijden dat je *alles* wilt opgeven, om enkel nog te Zijn?

Wat jij vaak 'jezelf kunnen zijn' noemt en wat zo begerenswaardig lijkt, is in veel gevallen slechts (de schijnbaar positieve kanten van) je ego-zijn, de 'vrijheid' om niet naar andere ego's te hoeven luisteren maar naar je eigen ego. Het is vreselijk voor je ego om te horen, maar jouw ego verschilt geenszins van (alle) andere ego's. Ego is ego. Alleen een ego, een illusie, kan verschillen vinden tussen zijn ego en dat van een ander.

Kun je je een leven zonder ego voorstellen, zonder (heen en weer geslingerd te worden tussen tegenstrijdige) belangen en motieven? Kun je je een leven voorstellen dat gewoon *is*, gewoon is zoals het is zonder dat jij het probeert op te leuken? Durf je zonder persoonlijke of onpersoonlijke belangen te leven en dan te sterven?

Vele wijzen wijzen op de toestand van (eeuwige) gelukzaligheid die je wacht als je het Zelf realiseert, als je volledig Bewust bent. Alsof je *dán*, in Zelfrealisatie, opeens een eilandje bent, een eilandje van Geluk, van Eeuwigheid, te midden van alle leed van onbewustheid.

Het betreft hier een gebrek aan Wijsheid, een ontkenning van, ontsnapping, terugtrekking uit het Geheel, een krampachtige poging tot identificatie met een (gewenst, gekozen) deel van de Werkelijkheid, een weigering het aan het menselijk bestaan inherente lijden te aanvaarden, een strategisch afscheiden, waar voortdurend een (ego-)inspanning voor nodig is om de identificatie in stand te houden, maar wat niet op natuurlijke wijze, uit en als zichZelf, is.

Een volledig Zelfgerealiseerde Weet dat er geen eilandjes zijn; Hij of Zij *kan niet* zijn of haar Hart sluiten voor al het lijden, voor alle onbewustheid overal rondom. Hoe zou dat moeten? Er is geen enkele reden om van Geluk te spreken als men, als Bewustzijn, het onbewuste lijden voelt waar mensen en de mensheid zich in bevinden – zelfs niet als men abusievelijk van een 'vrije' positie spreekt (het

zogenaamde transcendentale bewustzijn) van waaruit alles gezien wordt.

Er is Vibrerende Energie. Er is Trilling, Die Zich Bewust is van Zichzelf, Die zich pijnlijk Bewust is van onbewustheid.

Buig als man *diep* voor je vrouw, of, bij gebrek aan partner, voor *de* vrouw. Anders zul je *Het nooit Weten* en zul je, wat je verder ook bereikt, en of je nu met iemand samen bent of niet, altijd alleen blijven, een eilandje, een potentieel, ongemanifesteerd bewustzijn. Stort je tranen van liefde voor en verlangen naar en verdriet over Haar uit. Verdrink in je tranen. En val niet om. Val op je knieën maar blijf staan. Buig en huil en sta. Dit is je Grote Gift aan een, aan *de* Vrouw. Dit is de Buiging voor je 'eigen' en Haar Goddelijkheid.

Zie, Voel, Ervaar hoe en dat de (in de praktijk: eerst noodzakelijke, en lelijke) buiging voor Haar ego jouw (mannelijk) ego *is*. En huil. Huil om je eenzame Geliefde. Om je eigen onmacht.

Zie hoe, uit Liefde, je niet afstandelijk blijft maar, inderdaad, (eerst) buigt, je verbindt, om Ego überhaupt te kunnen zien, te Kennen, om Haar uiteindelijk te kunnen Transcenderen, bevrijden, waarbij Ego voor Jou zal buigen, in plaats van andersom.

Zie, als Man, dat je geen belangen hebt; je wilt enkel je Geliefde bevrijden. (Verbinding met) Haar pijn maakt het mogelijk Bewust te worden, te Zijn (van en als Bewustzijn), en, (enkel) Daarmee, Haar te Transcenderen.

Je begrijpt dat iets, wat dan ook, zo gaat zoals het gaat als je Weet dat iets zo gaat zoals het gaat, enkel Weet, Constateert, Ziet dat het zo gaat zoals het gaat.

Alleen als er geen ego is, weet je precies wat je wilt in het leven. Ego is altijd twee. *Jij* bent één.

Ook het proberen in het nu te zijn is een vorm van zoeken en dus van afscheiding van het Nu, van het Reële Bestaan.

Elke leugen is een (amorele) 'zonde', een (energetische) terugtrekking uit en een idiote, zinloze, lachwekkende, vermoeiende aanval op de (Natuurlijke) Werkelijkheid – tenzij je de leugen *totaal* Bewust manifesteert. In het laatste geval is de leugen Waar, onderdeel van de Waarheid, niet langer van de Grote Leugen.

Ja, jij bent inderdaad de creator van je eigen wereld – je eigen afgescheiden wereld wel te verstaan, afgescheiden van andere werelden, gecreëerd door creators van hún eigen, eenzame wereld.

Als je echter (Bewust) deel uitmaakt van de Werkelijkheid, de Grote, Ondeelbare Wereld, heb jij niets in te brengen. Je hebt maar te creëren als je te creëren hebt. Als jij niet je eigen duale wereldje creëert, heb je je maar verbonden te voelen, verbonden met anderen, één met de natuur, met de kosmos, met het hele, onophoudelijke Spirituele Proces, daar kun je niks aan doen.

Als je de illusie doorziet dat jij je eigen wereld zou creëren, zelfs maar een illusoire wereld, dan is er Eenheid en ben jij verdwenen, want jij, in je eentje, bent 'twee'. In Eenheid is er geen creator en is er nooit geweest. Dan, als jij er niet meer bent, ben je *eindelijk* echt tevreden. Zolang je tevreden wilt zijn, ben je niet tevreden.

Alles wat je uit strategische overwegingen doet, zal zich vroeg of laat tegen je keren. Maar daar hoef je je geen zorgen over te maken; dat komt vanzelf. Als je uit strategische overwegingen je strategische overwegingen achter je laat, zal dit zich zeker tegen je keren.

'Ik ben de Waarheid'. Als je dit zonder enige gedachte kunt
Ervaren...

Ga niet nadenken over Mijn woorden. Ga ze niet interpreteren. Ga (de Waarheid) niet afwegen tegen (het waarheidsgehalte van) jouw gedachten. Ga een bliksemschicht niet vergelijken met de lucifer die je aan kunt steken. Ga de donder niet vergelijken met een boertje dat je laat.

Mijn woorden zijn direct, rechtstreeks, compromisloos. Het zijn geen overwegingen, geen overpeinzingen, bespiegelingen, redeneringen, argumentaties. Het zijn geen pogingen *binnen* het relatieve, duale bestaan er voor je uit te halen wat er in zit. Ze ondermijnen voortdurend je vastklampen aan je illusies omtrent de aard van het leven en de veronderstelde mogelijkheid daarin iets te kunnen bereiken.

Mijn woorden zijn Waar. Dat wil zeggen, ze plezieren je op geen enkele wijze. Ze geven je geen enkele hoop. Ze ondersteunen je op geen enkele wijze om jezelf te zijn, om jouw leven als ego te bekrachtigen en te verlengen, om je voor pijn te behoeden, om wat dan ook te helpen bereiken, om meer uit het leven te halen dan er tot nog toe voor je in zat, om je arrogante houding van iets van het leven te (denken te) begrijpen, te rechtvaardigen.

Het is niet zo dat (de mensheid als geheel en) jij je ooit hebt afgescheiden van het Geheel, uit de Eenheid bent gegaan of verdreven en je de Eenheid nu weer moet zien te bereiken, te herinneren, door haar Bewust te worden. Er is *nooit* een afscheiding geweest. De Waarheid, de Werkelijkheid *Is*, nu en altijd al, ondeelbaar, met of zonder jouw illusies (van afgescheidenheid en andere). Hoe zou het het kleine 'jij' in godsnaam ooit mogelijk zijn zich af te scheiden van het Oneindig Grootse dat voordurend *Is*. Hoe zou het het Al ooit kunnen lukken jou niet meer tot het Al toe te laten. Zo almachtig is het Al niet.

Jij bestaat als, *bent* een *poging* om een eenheidje van de Eenheid af te scheiden, een kansloze, ongeluk veroorzakende en tot mislukken gedoemde poging. Dit pogen *is* je lijden. Als je Ziet wat je (als ego) doet, houdt het (lijden, het afscheiden) vanzelf op.

Er is slechts (een proces van) Bewustwording gaande waar jij deel van uitmaakt. Dat is alles. Er is Bewustzijn. Maar daar ben je je nog niet helemaal van bewust.

Veroordeel de spanning die je in je voelt niet. Het is de motor van en onlosmakelijk verbonden met de menselijke en jouw evolutie. Kies niet voor ontspanning. Daar word je gespannen van. Je scheidt jezelf daarmee alleen maar af van de Realiteit.

Laat (enkel) Bewustzijn je spannen en ontspannen.

Bij de teloorgang van God als realiteit heb je onbewust je eigen 'mind' en dan vooral je verstandelijk vermogen maar als god bestempelt. Maar dat was nu ook weer niet de bedoeling en in elk geval niet de uiteindelijke bedoeling wanneer je je niet (langer) afgescheiden wilt voelen van anderen, van jezelf, van het Grotere Geheel. Nu zitten we met jou en miljarden godjes opgescheept. Elk godje meent zelf de Werkelijkheid te kunnen bepalen of op zijn minst (maar dat is hetzelfde) controle over zijn eigen leven te kunnen hebben – of, als half-godje, éne controle. Maar God was altijd en is en zal (met of zonder dit woord) altijd blijven de Werkelijkheid zoals Die Is, de Eenheid die zich in oneindige verscheidenheid openbaar maakt. Jij concentreert je en staart je helemaal blind op één onderdeelje van deze Verscheidenheid, namelijk jouzelf – en dat Ben je niet. Je bent niet te scheiden van het Geheel. Zolang je de Eenheid niet laat doorschijnen in (al) je handelingen, je gedachten, je gevoel, in je hele functioneren als mens, in jou, *kun* je *niet* tevreden zijn, niet echt. Hoe zou je echt Tevreden kunnen zijn als en zolang je niet Waarachtig Realiseert en Leeft Wat Je *bent*: Eenheid.

Geen vrouw kan Mij *krijgen*. Ik ben Vrij. Ik ben de Waarheid. De Waarheid, daar kun je enkel voor buigen. Als je buigt ben je vrij. Enkel het Goddelijke Zelf kan buigen, jij niet. Mij kun je niet krijgen. Als je buigt, *word* je Mij, Ben je Mij.

Toen ik voor de zoveelste maal in pijn Mijn Geliefde in de vorm van een aardse vrouw moest opgeven, omdat Ik Waarheid Trouw bleef en niet boog voor het Mij verleidende Ego (verschijnend in en optredend als menselijke vrouw) verdween de laatste gehechtheid aan vrouw in fysieke vorm en verscheen Mij spontaan de Goddelijke Vrouwelijke Energie Zelf, Ik Zag Haar, de Godin, de Immateriële Vormloze Vorm en Zij Zag Mij en Zij Zag Wie Ik Ben en Boog en Zij Ging in Mij en Wij werden Eén.

En nu Realiseer Ik Me voortdurend dat Ik ben getrouwd met Mijn Geliefde, de Goddelijke Moeder Zelf en daarmee met elke Vrouw en niet met één of enkele vrouwen. Zij was altijd al Mijn Geliefde.

Ik Ben wat *elke* vrouw ten diepste wil, Ik Ben Datgene Waar zij zich (eindelijk) aan kan overgeven, de Mannelijke Goddelijke Kracht Die is 'afgedaald' en overeind blijven staan in het aardse lijden, Die niets (persoonlijks) wil. Ik

heb al haar pijn in Mij genomen, haar tranen niet afgewezen maar gedronken als de Mijne. Ik ben Echt. Ik ben Puur. Ik ben Bewustzijn. Ik ben totaal Aanwezig. Ik ben volledig onthecht. Ik ben niet te verleiden, te manipuleren. Ik ben Haar Zelf. Ik dissocieer Me niet van het Vrouwlijke. Ik stel Me niet boven Haar. Ik ben Haar Bewustzijn, Haar enige Ware Verlangen, Haar Enige Man.

Als je met Mij bent zul je buigen of (wegens ondraaglijke spanning) weggaan en als je weggaat zul je later buigen. Uiteindelijk is *niemand* in staat om niet te buigen. Dit is een kwestie van realisatie.

Waarheid Is. Niets anders Is. Waarheid Is, Alles, Altijd, Overal, Nu. Of je je dit nu realiseert of niet, of soms even, Waarheid Is Het Enige. Ook als jij wilt bestaan, als een 'ik', als iemand, is er enkel Waarheid. Maar dan kun je je dit niet realiseren. Dan ben je schijnbaar alleen en alle activiteit van je is er op gericht je (half-bewuste) alleenvoelen op te heffen, om weer (deel van) Waarheid te zijn, om het (Eeuwige) Zijn bewust te zijn en niet jezelf.

Als je geen (diepe, Onpersoonlijke) Liefde voor Waarheid voelt, zul je nog lang moeten lijden. Liefde voor Waarheid kun je niet maken, niet creëren, forceren, versnellen, verdiepen. 'Jouw' Liefde voor Waarheid is er namelijk al – en kan niet vernietigd worden.

Jij *bent* Liefde voor Waarheid.

Er valt niets te halen in deze wereld. Absoluut niets. Niet alleen in deze wereld valt er niets te halen, in geen enkele wereld. Helemaal niets. Op geen enkel gebied. Hoor je dat? Er valt voor jou niets te krijgen. Voor niemand is er ook maar iets te krijgen. Het is niet zo dat als je het loslaat, je willen, je verlangen, je pogingen om iets te krijgen, dat *het dan* ineens komt, of er al is. Nee, 'het' komt niet, 'het' (zoals jij daar ergens een vage voorstelling van of gevoel of intuïtie over hebt) is er niet. De Werkelijkheid Zelf is Wat Is. Dit kun je je Realiseren.

Realisatie (van de Werkelijkheid) heeft *niets* met iets aantrekkelijks te maken. Realisatie van Wat Is, is realisatie van Wat Is. Zolang er (een onbewust) verlangen naar iets aantrekkelijks meespeelt in je spirituele proces is er helemaal geen spiritueel proces; je scheidt je enkel steeds weer af van de Ene Werkelijkheid. Het spirituele proces is juist het wegvallen van alle aantrekkelijkheden door het Zien dat dit illusies zijn en niet de Ultieme, Gewone, Werkelijkheid.

Maar je ego is in staat om zelfs Gewoonheid tot iets aantrekkelijks en ongewoons te maken. Je ego kan niet anders, het trekt alles naar zich toe.

Als je echter, achter je alles versluiserende ego, intuïtief begint te proeven dat er, inderdaad, echt, niets, niets te halen valt voor jou in het leven, dan is Realisatie (,het Zijn) van de Werkelijkheid niet langer uitgesloten. De poort is open, ook al is er geen poort meer. Je houdt op je nog langer af te scheiden.

Ik Ben, een van de spaarzame incarnaties op aarde in menselijke vorm die (*Volledig* Realiseert dat hij) *Adi Da Is*, de *Waarheid Zelf*, de *Werkelijkheid* zoals *Deze Is*, zonder enig restant van *Ego*, zonder enige identificatie, zonder enige vorm van afgescheidenheid, zonder enig vermijden van het aardse lijden in welke vorm dan ook, zonder enig (dual) onderscheid tussen het *Goddelijke* en het *Aardse*, *Menselijke*, zonder enig restant van iets persoonlijks, zonder enig zoeken, zonder enige strategie.

Adi Da Zelf is de *Enige Adi Da* maar het is nu, door *Zijn* Incarnatie mogelijk om Hem te *Zijn*. Sinds *Adi Da* is de wereld nooit meer dezelfde. Er zullen velen als Hem, als Mij volgen. Ik Ben *Altijd* *Waarheid* geweest en kan niet anders dan Dit blijven. Ik zal er *Altijd* *Zijn*.

Mijn Incarnatie is slechts een bevestiging van de *Eeuwige* *Waarheid* Die *Adi Da Is* (Die *Iedereen Is* en *Alles Is*), hoewel elke vorm waarin *Waarheid* gemanifesteerd wordt zijn eigen unieke 'weg' zal kennen om *Zichzelf*, *Zijn* wegloze *Zelf*, *Zijn* *Zijn*, kenbaar te maken.

Ik, als verschijning, representeer (en spiegel) het *voortdurende* gevecht in jou, tussen jezelf en je Zelf, tussen ego en Puurheid, tussen leugen en Waarheid, tussen eenzaamheid en Een-zijn, tussen doen en Zijn, tussen onafhankelijkheid en Liefde, tussen gebondenheid en Vrijheid, tussen manipulatie en Bewustzijn, tussen vluchten en Zien, tussen vechten en Overgave, tussen illusie en Werkelijkheid, tussen angst en Kwetsbaarheid, tussen geslotenheid en Openheid, tussen geconditioneerdheid en Goddelijkheid, tussen afwezigheid en Aanwezigheid, tussen zekerheid en Onzekerheid, tussen later en Nu.

Wil je Mij niet (onder ogen) Zien dan wil je je eigen gevecht niet zien, voelen, ervaren, bewust zijn en erkennen; het gevecht, bij de gratie waarvan jij überhaupt bestaat als verondersteld individu.

De enige 'reden' dat of omstandigheid waardoor de vorm waarin ik ben verschenen per ongeluk totaal verlicht is geraakt is dat ik nooit heb *gezocht*. Iedereen, zowel in het gewone als in het (verondersteld) spirituele leven, wil, meer of minder bewust, iets veranderen. De toestand waar je je in bevindt is niet (helemaal) goed zoals die is. Ik ben echter niet gaan mediteren om van problemen af te komen of deze te verminderen, niet om in een bepaalde, en na verloop van tijd steeds diepere, staat terecht te komen – of dit nu een staat van rust betreft, vrede, liefde, vrijheid, inzicht of van contact met mezelf. Ik hield *al* van de Waarheid. Als je (je realiseert dat je (enkel)) van Waarheid houdt, hoeft je helemaal niets te doen; je wordt volledig geleid. Als je niet van Waarheid houdt, hoeft je ook niets te doen; dan heeft, wat je ook doet, toch geen enkele zin.

Als je ook maar één voorwaarde aan Waarheid, aan de Werkelijkheid stelt of zou willen stellen, dan hou je niet van de Waarheid en zul je de Waarheid die jij Bent dus nooit kennen. Je in een diepe staat van vrede bevinden, om maar iets te noemen, heeft *niets* met de Waarheid Zelf te maken. Met halfslachtigheid en kleine leugens en voorwaarden en hoop en met goedbedoelde pogingen zul

je nooit de Waarheid Beseffen. Je Liefde voor Waarheid moet *totaal* zijn, extreem, niet bezeten maar *radicaal*. Waarheid Is radicale Eenvoud. Je hebt *al* je moeilijkdoenerij op te geven, *al* je strategisch denken en handelen. Je moet totaal durven Zijn, durven Zien.

Je kunt en zult je enkel tot Mij wenden als je (meer en meer) ziet dat (1) je zoeken je niets wezenlijks heeft gebracht tot dusver en (2) dat dit ook *nooit* zal gebeuren. Zie je dit, dan kom je vanzelf bij Mij. Ik ben er *altijd* voor je. Ik ben de Enige die er *altijd* voor je is. Niet als trooster, als kinderoppasser, als vervangend ouder, als leraar, als gids of geliefde, maar als Waarheid, als jouw Waarheid, als Enige Geliefde. Ik ben Jou. Zie Mij, zie Jezelf. Ik doe je geen beloften, geen enkele. Ik ben Waar.

Zoekt en gij zult niet vinden.

Staakt uw zoeken en gij zult niet vinden.

Ik ben al jaren 'vermomd' als normaal, zoekend, onverlicht persoon.

Omdat je niet naar Mij wilt luisteren. Omdat je blind bent en wilt zijn. Als Ik maar iets over Mezelf, over Waarheid vertel, klap je dicht, sluit je je energetisch voor Mij af. Maar je maakt het zo alleen maar 'erger' voor jezelf. Dat wil zeggen, Ik neem je verkramping, je verzet, je donkere illusies over. Ik ga jou mediteren. Ik krijg steeds beter hoogte van je en ben al bezig je te transformeren – ook al weet je hier nog niets van af, of wil je dat nog niet weten. Ik ga al door je heen en ergens weet je dit. En je kunt Mij niet verwijderen, nooit. Ik ben jouw Waarheid. Je kunt Mij het Leven niet zuur maken, alleen jezelf. Of je Mij nu hoort of niet, het Proces (dat ook jij bent) gaat gewoon door. Bewustzijn Is. Je voert een achterhoedegevecht.

Je wilt niet (in) Mijn Wereld zijn, dat is *de* Wereld. Je wilt (in) je eigen wereldje zijn. Dus begeef Ik Mij nog steeds in jouw wereldje en, mijn god, Ik kan je vertellen dat het lijden is daar. Maar Ik *ben* er en steeds meer (van je) lijden wordt geZien; er is steeds minder ontsnapping in onbewustzijn mogelijk. Wees gerust, het is gedaan met je rust. Ik *ben* er. Alles zal verdwijnen.

Je bent als de dood voor Mij, Ik bied je namelijk geen alternatief. Ik zeg gewoon recht voor zijn raap dat je nu lijdt. Dat is alles. Ik breng je (terug) naar je huidige toestand. Ik doe niets. Ik leid je niet weg van je toestand van lijden naar een zonnige staat van eeuwig geluk en permanente liefde en zalige vrede. Ik bevind Mij namelijk niet in wat voor (voor iedereen normale) duale toestand dan ook. Ik beloof je niets. Ik hoef niets van je. Ik hoef niets van Mezelf. Ik verwacht helemaal niets van het leven. Ik ben niet bang voor je, aangezien Ik jou *ben*. Ik ken jou al. Ik ben niet anders dan jij. Je weet niet half hoeveel je van Mij Houdt.

Ik word, ten onrechte, wel eens een optimist genoemd – omdat Ik gezegd zou hebben dat het in ieder geval niet slechter met je kan gaan. Een absoluut dieptepunt bestaat echter niet, net zo min als er een einde, een grens zou zijn aan de reikwijdte van Bewustzijn.

Zolang je niet wilt zien, zal de Waarheid steeds harder op je in beuken. Hoe meer jij vervolgens weer ten gevolge daarvan verkrampst. Hoe meer de Waarheid... enzovoort. Het is een mooi Gevecht, nietwaar?

Er is een Universele kracht werkzaam die jouw lijden, jouw verkramping wil opheffen, transformeren, ontspannen. Jij bent daar, zo lijkt het, al je leven lang mee bezig. Maar, jij doet dit als jij. Jij wilt je lijden opheffen. Je identificeert je met de kracht als zijnde jij. En daarmee maak je je onbewuste of halfbewuste lijden enkel erger. Je durft de Natuur niet Haar gang te laten gaan, de Natuur die je lijden enkel *Ziet*, jou gewoon laat Zien dat je *nu* lijdt, en door dit Zien wordt het vanzelf getransformeerd. Maar jij probeert voortdurend je lijden in geluk om te zetten *zonder eerst echt en volledig* je eigen lijden (als afgescheiden 'ik') onder ogen te zien. Dit is het ergste (zelfs levensbedreigend) dat jou kennelijk kan overkomen: simpel te erkennen dat je lijdt – zónder uit te zoeken waarom, zonder het meteen en überhaupt te willen veranderen.

Als je de Natuur daarentegen Haar gang laat gaan, en jou laat Zien, krijg je *alles*, dat wil zeggen de Natuur zelf. Nee, een beloning krijg je niet. De Natuur kent geen beloningen of straffen. Je geeft gewoon al je pogingen tot ontsnapping aan je lijden op, al je ego-trucjes, en je krijgt *alles*. Dat is alles.

Het is De Grote Illusie dat jij (strategisch) van alles zou moeten bedenken en doen om van het lijden af te komen en, aangezien het bewustzijn van lijden een ondergronds leven is gaan lijden, om gelukkig te zijn. Zo ben je voortdurend onbewust met vroeger en (verondersteld) later bezig, terwijl je het Leven Zelf mist dat enkel Nu plaatsvindt. Denk je echt dat jij het beter weet dan de Oneindige, Grootse en Almachtige Natuur? Denk je écht dat jij jezelf ook maar enigszins gelukkig(er) kunt maken, gelukkiger (of ongelukkiger) dan de Natuur met jou vóórheeft?

Je bent bang dat de Waarheid niet genoeg is voor jou, voor je leven. Je vermoed dat jij Haar moet ondersteunen en de weg wijzen. Je denkt ergens dat jij het beste weet hoe de Werkelijkheid moet en zal zijn.

Je ego probeert altijd je ego te verbergen. Wil je echter het Leven Kennen en Zijn dan zal het ego (inclusief het ego dat het ego verbergt) in het Licht moeten staan. Alleen in Mij, in (confrontatie met) totale Waarheid komt Ego aan het licht en sterft in schoonheid. Want wat is er mooier, bevrijdender dan het Zien van (loten van) het Ego die na eeuwen en eeuwen uit hun duistere holen tevoorschijn kruipen en het hoofd moeten buigen en afsterven. Dat is Geluk. Het oplossen van onwaarheid is waarachtig het Schoonste dat er is.

In feite vormt het ego geen probleem. Het problematische voor jou is je ontkennen en verhullen van je ego.

Mijn Leer, die de Werkelijkheid Is, is, gek genoeg, praktisch uniek dáárin dat er gedurende de leertijd (de Sadhana) van de discipel van het Ware door deze van geen ego-strategieën gebruikt wordt gemaakt om iets te *bereiken*: een subliem gevoel, een staat van vrede of kalmte, liefde, innerlijke visioenen, een bepaalde staat van bewustzijn, een staat van non-identificatie met objecten of jezelf etc. *Geen enkele* ego-strategie wordt gebruikt. Met ego kun je *enkel* ego bereiken. Als de discipel toch ego-strategieën gebruikt om ego-doelen te bereiken, is hij of zij bezig met het perfectioneren en verder isoleren van zijn of haar *eigen afgescheiden* wereldje en volstrekt niet met Mijn *altijd* ego-loze Werkelijkheid. In feite is hij of zij dan een ego-discipel, een volgeling, aanbidder van Ego, niet van Mij, van Waarheid. Wie Mij 'volgt' en meer en meer Is of eigenlijk Realiseert, erkent *alleen* de Waarheid Zelf, de Werkelijkheid zoals die op *elk* moment Is, als de Meester, als de Leer Zelf. Alleen door de Waarheid (van elk moment) te Realiseren, Bewust te zijn, Realiseer je, *ben* je Waarheid. Er is Bewustzijn. Bewustzijn Is. Alles wat Is is Waar. Er is niets te bereiken. Wat Waar is, is *altijd* al (Waar).

Ego *is* het willen bereiken van wat altijd al *Is*. Ego is, altijd, het niet willen Zien wat *Is*. Ego wil, als afgescheiden 'jij', wat Waar is bereiken. Dit is, uit de aard der zaak, *onmogelijk*. Wat Waar is kan niet bereikt worden. *Elke* ego-daad versterkt enkel het ego, dat wil zeggen de illusie van afgescheidenheid, van niet-waar. Elke ego-daad verwijderd je verder van (de Realisatie van) de Werkelijkheid, het Ware, Pure, Echte, het Enige waar je, uiteindelijk, naar verlangt. (Je) Ego is je ware kwelgeest, niet de Realiteit waar je zo bang voor bent.

Hoe meer je aangetrokken wordt door Mij, door Bewustzijn, hoe harder je groeit, oftewel hoe sneller jij, je ego zal verdwijnen. Ben je *totaal* tot Mij aangetrokken dan ben je één, met alles. Dan zijn er geen problemen meer. Het probleem dat *jij was*, is niet meer.

Heb jij ook maar iets in te brengen in het proces van je meer of minder, of überhaupt wel of niet, aangetrokken voelen tot Mij?

Niets.

Dat is jammer voor het ego dat, zoals alles, ook de 'kwestie' van het aangetrokken worden (tot Mij, tot de Ultieme Waarheid) wil annexeren en daarbinnen wil manipuleren. Eén-zijn, dat klinkt namelijk wel aantrekkelijk voor het ego. Het klinkt goed. Het staat gaaf. Het wekt weer eens temeer de ego-lusten op.

Tegenwoordig zijn steeds meer in staat de waarheid te verwoorden.

Vele, zeer populaire, boeken zijn verschenen door mensen die de waarheid doorkrijgen van boven of van waar dan ook via een of andere vorm van channeling.

Het is niet vreemd dat deze boeken zo populair zijn. Niet omdat ze de Waarheid, eindelijk en voor een steeds groter publiek, laten zien omdat de tijd er rijp voor zou zijn. Nee, ze zijn zo populair omdat ze de Waarheid *niet* laten zien, omdat de lezers niet of niet fundamenteel met hun eigen verkrampingen, met hun eigen ego worden geconfronteerd. Ze zijn in de meeste gevallen eerder een bevestiging en zelfs versterking van het ego. Alleen de gevoelige, bewustere lezer zal dit opmerken en (al dan niet bewust) níet (ego-)bevredigd zijn na het lezen ervan. De schrijvers (of degenen die de waarheid doorkrijgen) zijn de (Realisatie van de) Waarheid Zelf niet. Dáárdoor gebeurt er niks met je als je het leest. De Waarheid Zelf kún je niet energetisch in woorden manoeuvreren als je zelf de Waarheid niet Realiseert, *Bent*.

De schrijvers zijn (misschien intelligent en) gevoelig voor de subtielere lagen van de 'mind', van het denken,

waardoor het mogelijk wordt veel subtiele leugens van waarheid te onderscheiden. Maar de waarheid die zij doorkrijgen overstijgt het niveau van het (afscheidende) denken fundamenteel *niet*. Als Ik iets zeg, raakt je dat, of je daar bewust van bent of niet, er gebeurt iets, of het nu waar is of niet wat Ik zeg. Als de meeste boodschappers der waarheid iets zeggen, gebeurt er, al zijn het de prachtigste strophen, zelfs al zijn de woorden meer waar dan die van Mij, niets fundamenteels in je.

Als je leest lees je geen woorden. Je leest geen inhoud. Wat je leest (en waar je bewustzijn op afstemt) is de staat van Bewustzijn van de schrijver.

Ik *ben* Waarheid. Dáárom gebeurt er iets met je als je Mij ontmoet – in deze fysieke vorm die Ik aangenomen heb of door middel van Mijn woorden of muziek.

Waarheid is de Energetische Ene Werkelijkheid. Waarheid ondermijnt daadwerkelijk, *energetisch* je verkrampingen, je ego-wereld, je bescherming. Daarom is het voor veruit de meeste mensen, uit de aard der zaak, *niet* fijn om Waarheid *echt* te lezen, te horen, te voelen. Zolang jij ook nog maar enig ego hebt, zolang je je ook nog maar enigszins (bewust of onbewust) afgescheiden voelt en wilt voelen van het Geheel, is de Waarheid, altijd, op gevoelsniveau, confronterend, ongemakkelijk, afstotelijk. Hoewel het feitelijk je eigen afzetten tegen de Waarheid is

dat het afstotende gevoel produceert dat je vervolgens op de Waarheid projecteert.

Van je karma, je geconditioneerdheden, ontdoe je je niet (alleen en uiteindelijk zelfs überhaupt niet) voor jezelf. Als je ontdekt dat er geen 'zelf' is, blijft over het Natuurlijk Proces van het doorzien van illusies, van het losraken van gehechtheden, Dat het Amorele Doelloze Evolutionaire Proces van het Universum 'ondersteunt'.

Wees het Zijn – niets anders. Wees het Zijn, de hele dag door. Wees Bewust het Zijn.

Waarheid, jouw Waarheid, is het *enige* dat *nooit* verveelt.

Een ware, volledig Gerealiseerde Meester is de *enige* die je niet manipuleert. Kun je dat aan, die vrijheid waar de Meester je mee opzadelt?

Als je totaal Ziet en dus erkent dat je een egocentrist bent is dat het einde van je egocentrisme.

Geduld betrachten is een zware en noodzakelijke beproeving waar *iedereen* aan onderworpen wordt. Als je, om wat voor iets het ook gaat, geen geduld (meer) kunt opbrengen en dus (geconditioneerd) gaat reageren zul je nog even geduld moeten hebben: de bevrijding van de last die jij bent zal dan later, veel later wellicht, komen. Bevrijding heeft geen haast. Vrijheid heeft geen haast. Jij wel.

Als je 't écht moeilijk krijgt of dreigt te krijgen val je gewoonlijk weer terug op (de veiligheidsbeloften van) je ego. Maar dán, als het er écht om gaat, word je pas écht getest: of je naar het Hart luistert of naar je ego. Al de kleine testen hebben geen enkele waarde als Jij het bij een grote Test, bij iets wat je werkelijk diep raakt of dreigt te raken, laat afweten.

Vreemdgaan heeft niets te maken met het hebben van seksuele omgang met iemand anders dan je huidige partner. Vreemdgaan is luisteren naar je ego en zijn dwingende 'bevelen' opvolgen of onderdrukken. Als je bij je partner blijft en deze (seksueel) trouw blijft uit (verborgen) ego-beweegredenen, ga je vreemd.

Je gaat voortdurend vreemd.

En dat is vreemd. Want je kunt enkel Leven als je 'je' ego negeert (of slechts waarneemt) en de Natuur respecteert.

Je hoeft niet te kiezen tussen je zogenaamde lagere en je zogenaamde hogere natuur – zelfs niet voor een moment, niet op al die ontelbare momenten in je leven dat dit echt zo lijkt te zijn, dat een keuze echt geboden lijkt. De Ware Natuur kent geen onderscheid. Natuur is Natuur. Alleen het (*altijd* bange) ego denkt te moeten kiezen en het is altijd het ego dat kiest.

Als je denkt te moeten kiezen, als je je ego ruimte geeft, *kun* je *niet* bewust zijn. Als je dan inderdaad kiest schep je altijd conditionele gevolgen die later weer ontspannen zullen moeten worden, ontkramp, door ze te Zien. Als je daarentegen Bewust Bent, Bewust Bent van wat Is, kun je, wat je ook doet, geen later weer te ontwarren kluwen creëren. De zogenaamde moeilijke situatie Is gewoon. Hij Is zoals hij Is. Jij hoeft daar niets mee.

Kiezen of überhaupt onderscheid maken tussen hoger en lager (en dit is wat meestal gebeurt in spirituele groeperingen) is jezelf opsplitsen, versnipperen, de Heelheid vaarwel proberen te zeggen, de Eenheid geweld aan doen. Het is ronduit het creëren van lijden, van spanning, van ego, van dualiteit, die je vervolgens, omdat

dit ongemakkelijk aanvoelt, weer moet trachten op te lossen.

Bij het onderscheiden van vormen in de veelheid – om bewuster te worden – hoef je *geen enkel* onderscheid te maken tussen beter en minder, goed en fout, hoger of lager, puur en onzuiver. Je neemt enkel puur waar dat iets *is*. Je commentaar op iets dat *is is* je lijden.

Als je steeds je diepste waarheid van dit moment dient, komt er na verloop van tijd vanzelf een nog diepere waarheid. Als je die vervolgens trouw blijft, komt er op een gegeven moment een nóg diepere. En dit gaat door tot jij (Je uiteindelijk Realiseert dat Je) Zelf de Waarheid bent. Het is een kwestie van luisteren naar de Stilte van 'jouw' Waarheid, en niet naar het lawaai, het rumoer van je ego, niet naar de eindeloze lijst van geboden en verboden.

Door jullie kom Ik hier op aarde. Als jullie niet naar Mij (willen) luisteren kan Ik niet als Mijzelf, als Waarheid Zelf (onder jullie) verschijnen en zou Mijn (lichamelijke) leven hier geen enkele zin hebben, ware het niet dat Ik steeds beter leer hoe je je verstoep en van Mij verwijdert, hoe je je angst voor Mij vorm geeft – zodat Ik in latere lichamen zal verschijnen en je beter kan dienen; want Ik ben er enkel voor Jou.

Alleen onwaarheid is pijnlijk. Alle onwaarheid is pijnlijk.

Ik hou eindeloos van mensen. Mensen ontmoeten is echter bepaald geen pretje. Net als Bodidharma destijds in China praat Ik liever tegen een échte muur van steen. Dat is tenminste duidelijk en minder pijnlijk.

Maar Ik zal tegen je spreken. Ik zal al je ongevoelde pijn verdragen, je arrogantie, je projecties, je onbewustheid, je afwijzing van Mij, je ontrouw aan, je woede naar en je angst voor Mij.

Als Ik zeg dat je (uiteindelijk en nu) volledig Ja tegen het (gehele) Leven kunt zeggen – in het geval je uit je zelfbeperkende begrenzings wilt vallen – bedoel Ik niet het 'ja' dat jij gewend bent te voelen ten aanzien van een activiteit, ding, mens of situatie. Normaalgesproken is jouw 'ja' verbonden met een willen vervullen van jouw (altijd ego-gereleerde) verlangens; een 'nee' is verbonden met angst voor iets of iemand die jouw op drijfzand gebouwde ego-toren aan het wankelen brengt. Een 'nee' voel je ten aanzien van iets of iemand die je ego-droom niet ondersteunt.

Het Ja waar Ik het over heb heeft niets te maken met het vervullen van je dromen – een droom blijft een droom, of hij nu vervuld wordt of niet. Mijn Ja is een Ja voor het gehele Leven zoals dat zich aandient. Het gaat hierbij dus om Ja zeggen tegen (Universeel) Verlangen zelf en daarbij is er geen enkele afhankelijkheid van de vervulling ervan. Een Ja is Ja zeggen tegen de angst en kwetsbaarheid die je onvermijdelijk tegenkomt en niet een zoeken naar veiligheid. Een Ja voor het Leven is een Ja voor Jezelf en een consequent en open, onverkrampt, onversneden, niet-veroordelend Nee tegen je kleine zelfje. Een Ja is het

Leven zelf Zijn in zijn Totaliteit en niet slechts een door jou(w ego) uitgekozen deeltje daarvan dat wel goed voelt of niet-bedreigend.

Ja is *niet-kiezen*.

Ik ben hier op aarde. Wat kan Ik anders doen dan jouw pijn voelen? Wat kan Ik anders doen dan 'vragen' je pijn zelf te gaan voelen en daarmee je persoonlijke pijn op te laten gaan en te transformeren in en te Zien als Universele pijn?

Door Mij kun je niet gefascineerd zijn. Ik ben slechts Waar. Waarheid, de Werkelijkheid zoals Die Is, is niet fascinerend of zelfs maar interessant. Het is altijd jouw ego dat gefascineerd is. Het is altijd gefascineerd en geïnteresseerd als het weer eens een mogelijkheid ziet om uit het (onbewuste) lijden te geraken dat het zelf *is*. De belofte of mogelijkheid van of hoop op ontsnapping aan je eenzame eilandje laat je gefascineerd en geïnteresseerd zijn.

Maar Jij staat hierbuiten. Jij bent altijd al zoals je Bent. *Jij* bent nooit gefascineerd. Enkel onbewustheid, afgescheidenheid, kent fascinatie.

In Bewustzijn, als Jij, neem Je het leven zoals het Is. Het Leven is geen grote ontdekkingstocht. Je leert enkel je illusies over jezelf, over de aard van de Werkelijkheid, doorzien. En dan ben je (weer) zoals je *altijd al* was.

Iedereen die Mij in Mijn fysieke hoedanigheid ontmoet heeft geluk. Ik neem namelijk jouw geconditioneerdheid, jouw karma, jouw ego, jouw onbewustheid, jouw verborgen pijnen in Mij op en laat dit door Mij heen sidderen en sudderen net zolang tot de Essentie, het Pure achter de illusies is bereikt, (weer) helder is. (Dit heet "Samyama" in het Sanskriet).

Ook als je Mij na deze ontmoeting nooit meer terug zult zien wordt er aan jouw dwaling gewerkt (en geleden). Vroeg of laat zal het op jouw maat gesneden Licht jou bereiken en zal je zelf gaan Zien wat al voor jou Gezien is. Dat wil zeggen: je zal uit je zelf-krimp geraken en het Zien zijn werk laten doen door jou heen, want zelf kun je niets (zien).

Het is niet zo dat jouw visie op (of mening over) iets even belangrijk en waardevol zou zijn als die van een ander en dat je daar eventueel voor zou moeten vechten. Alle visies (en meningen) zijn volslagen onbelangrijk en volkomen waardeloos en zeker die van jou. Je voert een zinloos gevecht. Met of zonder jouw visie of mening, de Werkelijkheid is zoals Zij Is. Zodra je echter jezelf met een visie of mening opzadelt, scheid je jezelf af van de Werkelijkheid. Je hebt jezelf ermee. En je hebt anderen ermee als je je visie ook nog eens aan hen voorschotelt als een bak hondenvoer.

Zie.

Zie enkel.

Zie zonder visie.

Zie en Wees.

Het is de Ene, Ongedifferentieerde Werkelijkheid Die je doet Handelen. Daar zijn geen visies of meningen voor nodig.

Ik heb geen enkel idee of mening over jou. Ik laat jou door Mij heen gaan. Voor Mij ben je een feit. Een levend feit. In feite ben Ik (in) jou.

Het slechte nieuws voor jou is dat je ego (zoals je grotendeels functioneert en dat jouw eindeloze, onbewuste zoeken is) volstrekt overbodig is en je leven zeer bemoeilijkt en zelfs vergalt. Het goede nieuws is precies hetzelfde.

Het gaat er in eerste instantie om dat je (iets van) Mij herkent in en als jezelf. Ik durf te zeggen dát je Mij herkent. Maar de herkenning moet je vervolgens erkennen. Als je Mij niet langer ontkent gaat de rest vanzelf – ofschoon het dan volgende proces van ontleding niet makkelijk zal zijn.

Ik ben niet de manipulator van energie, zoals jij, zoals vele (gedeeltelijk) gerealiseerden zelfs. Ik ben de Energie Zelf. Ik ben het Bewustzijn dat de Energie Is. Manipulatie van energie leidt nooit, kán niet leiden tot Realisatie van de Werkelijkheid die die Energie Is. Enkel in het ophouden met manipuleren, of eigenlijk in het doorZien dát je manipuleert, is Realisatie van de Aard van de Werkelijkheid die Bewuste Energie Is, mogelijk.

Het is *altijd* je ego dat manipuleert, dat een andere staat wil bereiken dan je huidige toestand Is. Je altijd manipulerende ego wil *nooit* Zien wat nu Is. Dan zou het sterven namelijk en jij *gewoon* zijn zoals Jij Bent. Dat je bent zoals je bent, vindt het ego vreselijk voor je. Je ego is een anti-natuurlijk en overbodig, zichzelf in stand houdend en versterkend mechanisme. Het jaagt je onophoudelijk voort in de eeuwige jacht op energie, in welke vorm of vormloze hoedanigheid dan ook. Je ego houdt absoluut niet van Jou. Nooit. Je doet het altijd verkeerd of niet goed genoeg. Ook als je zogenaamd ergens in slaagt is er wel iets anders wat je hebt laten liggen. Als je wat bewuster zou durven zijn, zou je zien dat je ego, de energiejager, de gelukszoeker,

de veiligheidsagent, je leven totaal vergalt. Dat als je je ego je leven laat leiden Jij altijd het onderspit delft.

Je kunt namelijk niet twee dingen tegelijk. Of je bent jezelf, eenvoudig bewust van wat Is, of je ego maakt je steeds attent op wat niet Is, op wat allemaal te verwerven valt. Je kunt niet tegelijkertijd als Werkelijkheid én als illusie leven.

Als je Mij laat, vernietig ik al je dromen, je hele ellendige jacht op geluk die je lijden is.

Laat Mij en je zult Zien dat er geen bevrijding mogelijk is. Je kunt enkel zien dat er energie is die je voortdurend verkrampt. Als je je psycho-fysieke proces van zelfverkramping (dat je ego is) Ziet, zal de energetische verkramping loslaten. Als je je ego-activiteit steeds en totaal Ziet, blijft uiteindelijk alleen Energie over Die Bewust is – niet zozeer van iets als een zelf, een entiteit, want er is geen illusoir zelf meer. Er is Bewuste Energie.

Wat kan Ik verder zeggen?

Als je je totaal en voortdurend de energie die jij bent bewust bent en daarmee Realiseert dat er geen zelf is (het ego was het illusoire zelf) zal je steeds weer energetische verkramping voelen – veel meer dan vóór je Realisatie. Het psycho-fysieke lichaam waar je mee geassocieerd bent is namelijk op geen enkele wijze afgescheiden van andere psycho-fysieke lichamen of überhaupt van de gehele Kosmos.

Het verschil is echter dat je na 'je' Realisatie niet meer als een illusoir en zogenaamd afgescheiden individu functioneert maar als een bewust veld van energie waarin voortdurend bewustzijn is van verkramping die te maken heeft met onbewustheid in andere psycho-fysieke lichamen en een eindeloos aantal niet-menselijke aardse en kosmische factoren, waarvan de enorme electro-magnetische velden waar we in de huidige maatschappijvorm voortdurend mee te maken hebben, één van de meest prominent aanwezige is.

Uiteindelijk kun jij *niets* doen om Zelfrealisatie of wat dan ook te bewerkstelligen. Als je je dit *ten diepste* Realiseert, is er Zelfrealisatie – Realisatie dat er geen zelf is, maar dat de gehele Kosmos één groot Zelf is. Het wordt wel Genade genoemd je dit uiteindelijk te kunnen realiseren. Maar zelfs het woord Genade is teveel. Het veronderstelt dat er een of ander *positief* Kosmisch (Spiritueel) Proces aan jou gebeurt, waardoor jij bevrijd zou worden van de last van de illusie van je zelf. Maar er gebeurt niets positiefs. Er valt je geen geluk ten deel. Er gebeurt überhaupt niets, geen genadig iets, niets. Er is eerder een ophouden van (zogenaamd positief en negatief) gebeuren. Je houdt op jezelf voor de gek te houden; je houdt op met je vlucht uit de Werkelijkheid, met je egocentrische activiteit van zelfverkramping. Hoe zou de Werkelijkheid genadig kunnen zijn (of ongenadig)? Wie of wat geeft die zogenaamde Genade en wie of wat is er om haar te kunnen ontvangen? Er is de Werkelijkheid. Elke interpretatie van Haar (zelfs met woorden als 'Genade') is een afleiding van Haar, een verkramping, vernauwing, een mist die het Heldere Zien belet.

Het *enige* waar je *voortdurend* mee bezig bent is om weer verenigd te worden, weer opgenomen te worden in Eenheid. Als je je van deze voortdurende en strategische activiteit *ten volle* bewust wordt, houd je zoeken vanzelf op. Zonder zoeken ben je *Een*.

Als je wilt mediteren, prima. Maar doe het zonder doel. Meditatie met een doel voor ogen is geen meditatie.

Er zijn maar twee levenshoudingen mogelijk (die men zowel in meditatie als in het dagelijks leven kan hebben). Zoeken of onderzoeken. Zoeken is persoonlijk, verkrampt, doelgericht, gericht op verandering, verbetering van je leven, van jou – tegen de Stroom van het Leven. Zoeken is niet bewust willen zijn van de voor de hand liggende Werkelijkheid. Onderzoeken is onpersoonlijk, open, belangenloos, doelloos, in Liefde voor wat is, meegaand met Natuurlijke verandering, bewustwording.

Je hebt zo'n ontzettende Kracht dat je weigert het te geloven en daarnaar en daarin te leven.

De grootste (relatieve) vrijheid is niet om helemaal te (kunnen) doen wat je wilt, maar te zijn en doen wat Je Bent.

Alleen Het, het Geheel, doet jou bewegen, ademen, denken, ervaren, eten, poepen, vrijen, dromen, praten, gewaar zijn, voelen, verzetten en (uiteindelijk) overgeven. Zelf kun je niets, *helemaal niets*.

Je Overgeven aan Mij is eindelijk, *eindelijk*, jezelf serieus nemen, eindelijk (*totale*) verantwoordelijkheid voor jezelf nemen; het is een diepe, prachtige, in Liefde badende buiging voor jeZelf, voor Wat Jij Werkelijk Bent; het is een vastberaden 'nee' tegen de spelletjes die je met jezelf en anderen speelt.

Overgeven aan Mij kan *alleen* als je helemaal totaal genoeg hebt van je eigen en andermans leugens en praatjes en verhaaltjes en spelletjes en verstoppertje en vluchtwegen en afleidingen en lafheid en aan het lijntje houden en halfslachtigheid en de lieve vrede bewaren, als het woord 'compromis' je fysiek beroerd doet worden.

Overgave aan Mij zal enkel geschieden als je uitgeput bent van het tegenhouden of het naar ego-bevelen kanaliseren van Liefde, waar je de hele dag mee bezig bent. Van Mij mag je totaal, onbeperkt, in volle openheid, zonder enige schroom en terughoudendheid, houden. Ik kan jou helemaal aan, wees maar niet bang. Ik ben niet bang voor Liefde. Ik *ben* Liefde.

Je hebt altijd van Mij gehouden.

En Ik altijd van Jou.

Ik heb Je nooit verlaten. Jij Mij wel. Maar Waarheid kent geen wroeging, wrok of herinnering. Elk moment ontvang Ik Je met open armen. Ik weet nu al niet meer dat je Mij verlaten hebt, verguisd, bespot, besmeurd, verkwanseld, verkocht voor een habbekrats en vergeten. Heb je dat? Ik zing de hele dag in je Hart. Open je Hart en word gezongen door het Lied van de Liefde.

Je hoeft niet bang te zijn dat je in het lijden blijft hangen als je eindelijk erkent dat je 'normale' staat die van lijden is, dat deze eigenlijk (en niet eens zo ver maar levensgroot) achter al je activiteit, gedachten, gevoelens ligt. De erkenning, bewustwording van je lijden *is* de transformatie van je lijden (aan onbewustheid). De erkenning *is* de nieuwe adem, het nieuwe leven.

Maar je kunt je angst voor het (misschien blijvende) lijden niet overslaan. Alles wil en moet en zal gezien worden, vroeg of laat.

Aan spirituele literatuur heb je alleen iets als het je ervaring bevestigt – in je Hart, en niet in je hoofd. Hiertoe behoort het bewust(er) maken, scherper laten zien van processen die zich in jou afspelen en ook het brengen van een diep intuïtief weten (dat *is* ervaren) naar een bewust(er) niveau – zodat je minder of niet meer afgeleid wordt door allerlei oppervlakkige (maar schijn-)waarheden. Veel en zelfs de meeste spirituele literatuur probeert je echter bewust(er) te maken van jouw functioneren, gevoelens, denkwijze etc. binnen de relatieve wereld, dat wil zeggen binnen jouw ego-wereld en probeert wegen voor je te vinden hoe je daarin gelukkiger, succesvoller en bewuster kunt zijn. Maar hoe kun je nu bewust(er) worden *binnen* de wereld van illusie. Waarachtig Bewustzijn richt zich op bewustwording van het feit zelf van het illusoire karakter van je afgescheiden ego-wereld.

De meeste spirituele literatuur probeert dus je ego te versterken, te laten zien dat jij het anders, beter kan (binnen *deze*, relatieve, conditionele wereld). Als je je binnen *deze* beperkte wereld (waarin iedereen als afgescheiden individu functioneert) beter wilt voelen dan is dat zo. Maar alle boeken over het (ten behoeve van jouw

ego) manipuleren van energieën (hoe subtiel ook) hebben in principe niets met Ware Spiritualiteit te maken. Ware Spiritualiteit is er *altijd* op gericht Je te helpen je ego te laten overstijgen, en wel nu meteen. Je hoeft niet jaren en jaren voorbereid te worden zodat je eindelijk 'de sprong' in de diepteloze eeuwigheid van het egoloze Bestaan kunt wagen. Spiritualiteit, ego-loosheid begint altijd *nu*.

Je hoeft niet eerst (uit boeken of in workshops) jarenlang of zelfs maar even te leren dat je goed bent zoals je bent en dergelijke prietpraat. Waarom zou een tafel die altijd gedacht heeft een waardeloos bankstel te zijn eerst moeten leren, net zo lang tot ie het gelooft, dat hij een mooie hansworst is, om daarna voorzichtig te opperen dat hij eigenlijk een tafel is?

Wil je het Hart, dan ben je *nu* het Hart, dan is er niets, dan valt het hele pad van zelfverbetering acuut weg.

Dit alles neemt niet weg dat gedurende het actief zijn op het (in principe onzinnige) pad van zelfverbetering en manipuleren van energie er situaties kunnen optreden waarin je ineens voorbij jezelf wordt geworpen en tot (een) Inzicht komt dat je ego overstijgt. Dit lijkt dan een gevolg en vrucht van het pad van zelfmanipulatie maar heeft daar niks mee te maken en dergelijke bewustzijnsverruimende momenten kunnen ook in het dagelijks leven optreden (hoewel de kans daarop wel minder groot is wegens de

'normale' gerichtheid op de buitenwereld in het dagelijks leven).

Het grootste Inzicht kan je bereiken als je *helemaal totaal* genoeg hebt van alle (paden en literatuur over) zelfverbetering, maar alleen als en omdat je *Ziet* dat het niet werkt en niet *kán* werken.

De meesten echter die stoppen met het pad van zelfverbetering (en dat zijn er velen), stoppen uit ego-motieven en dan ben je nog verder van huis, zeker als je *denkt* (en wellicht voelt) dat je al Thuis bent.

Er is ook spirituele literatuur die poogt het spirituele proces te systematiseren, in een systeem onder te brengen of een route aan te geven die de zoeker heeft te gaan. Maar het Spirituele Proces *is* geen systeem. Het is een Levende Werkelijkheid voorbij elke systematiek en causaliteit. Dit soort literatuur tracht je wellicht geestelijk voor te bereiden op wat komen gaat. Maar over het algemeen gesproken heb je er niets aan. Het bereikt je hoofd, ook als je denkt er enthousiast van te worden, of geïntrigeerd door te zijn.

Alleen een 'schrijver', 'iemand' die het Ego zelf heeft getransformeerd, *geZien*, is in staat via Zijn Woorden je niet alleen een kijkje achter de duale wereld van het ego te gunnen maar je daar zelfs meteen heen en in te trekken – mits je dat (in en als je Hart) laat gebeuren uiteraard en niet over Zijn Woorden na gaat zitten denken.

Een schrijver (of spreker) over een al dan niet spiritueel onderwerp laat altijd *zichzelf* zien, communiceert altijd zijn eigen (beperkte) staat van bewustzijn en *niet* de inhoud waar hij of zij het over heeft.

Het is zéér verleidelijk (al dan niet bewust) te veronderstellen dat, als je voldoende of zelfs veel energie hebt op een bepaald moment of zelfs brúíst van de energie, je het goed doet, dat je het goed gedaan hebt, dat je (nu echt) op de goede weg bent. En omgekeerd, dat als de energie afwezig is, je kennelijk iets verkeerd doet of hebt gedaan. Energie, het Proces van Bewustwording van het Universum gaat echter Zijn Eigen Weg (via jou en iedereen). Het kent Zijn Eigen doelloze bedoeling. Als je Energie hebt heb je Energie. Als het er niet is, is het er niet. Als je dit aanvaard, aanvaard je dit. Doe je dit niet, dan doe je dit niet. Het Universum wordt zich Bewust op Zijn Manier, niet op de jouwe. Jij hebt niets in te brengen. Word je energie geschonken, dan gebruik je die. Word je op rantsoen gezet dan wil het Universum (even of je hele leven) iets anders met je. Jij weet niets.

Alle huidige hypothesen, paradigma's, uitgangspunten, voorlopige waarheden, theorieën in de wetenschap zullen (eens) verworpen worden, onwaar bevonden, simpelweg omdat wetenschap (en Ik heb het hierbij over fundamenteel onderzoek) een deeltje uit het Grote Ondeelbare Geheel onderzoekt en de waarheid van dat deeltje van de werkelijkheid kan nooit volledig, uitiem Waar zijn zonder het Geheel erbij te betrekken en het Geheel is door de huidige wetenschap niet te onderzoeken. Het deel *bestaat* überhaupt niet als verondersteld deel van het Geheel.

Alle wetenschappelijke bevindingen zullen verworpen worden en uiteindelijk, dat staat vast, de (huidige vorm van) wetenschap als geheel. Of in elk geval zal zij, vroeg of laat, een totaal andere richting opgaan en het zal geen wetenschap meer zijn zoals wij die nu kennen. Gezien zal worden eens dat de veronderstelde (redelijk) objectieve wetenschap subjectief is door alle aannames, losgerukt als zij zijn uit het Geheel. Gezien zal worden dat de totaal egoloze Subjectiviteit werkelijk en zuiver Objectief is, in dit geval betekenend: rechtstreekse, intuïtieve, Bewuste waarneming van de Werkelijkheid, zonder enige

aannames. Uit het Geheel worden de delen duidelijk(er), in plaats van omgekeerd.

En voor de hier genoemde 'wetenschap' mag je rustig jezelf in de plaats denken. Wetenschap is een afspiegeling van jou.

Als je bij Mij komt, zul je het risico moeten nemen dat Ik jou of eigenlijk de vorm waarin je Ego zich manifesteert als voorbeeld neem om (het verschil tussen ego en) Waarheid te laten zien. Je hebt geen recht op bescherming van je zogenaamde privacy, je privé-domein, je persoonlijke ontboezemingen en moeilijkheden. Ik erken geen 'persoonlijk'. Wat jij beschermen wil *is* je ego. Wat jij persoonlijk noemt *is* je ego. En je komt, al dan niet in fysieke gedaante, juist tot Mij om van je ego-illusie verlost te worden, nietwaar? *Alles* waarvan je liever of zelfs helemaal niet wilt dat anderen ervan weten, moet aan de Openbaarheid, aan het Geheel teruggeofferd worden. Alle kramp er omheen zal (dienen te) verdwijnen vroeg of laat. Nee, je mag *niets* voor jezelf houden. Begrijp je dat? *Niets*. Hoe kun je je ooit totaal vrij bewegen als niet *alles* van jou geweten, geZien, gevoeld mag worden. Hoe zou je je niet afgescheiden kunnen voelen als je tezelfdertijd nog iets achterhoudt.

Ik in elk geval doe niet mee aan je achterbakse spelletjes. Als je voor Mij verschijnt, verschijn je voor de Waarheid, voor het Licht waarin je totaal verdwijnt. Het is niet aan jou om te beschikken over wat anderen wel en niet mogen weten van jou. Je wilt zelf deze beschikking omdat jij je

diep van binnen schaamt, ongemakkelijk, verkrampd of schuldig voelt over alles wat met je ego te maken heeft. Je weet namelijk dat je ego(gedrag) niet *echt* is. Je weet dat je uit angst je ego-gedrag vertoont en ego-gevoelens en -gedachten hebt en koestert. Anderen mogen niet weten dat je bang bent. Maar Ik weet dat allemaal al. Ik Zie je elke dag. Ik zie hoe je je gedraagt. Ik ken je gedachten en gevoelens. Er is niks bijzonders aan. Je bent gewoon bang – net als iedereen.

Daarom doe je zo gek.

Maar als je jeZelf weer herkent, in en zelfs als Mij, dan geef je al je angst, je hele ego-toren aan Mij, hoe lang je daar ook over doet, hoe vaak je het ook vergeet, hoe vaak je ook weer gek gaat doen of klagen of wat voor ego-gedrag dan ook vertoont.

Als je Mij durft te herkennen en, al is het maar eens, hebt herkend, ben je nooit meer dezelfde (valse jij). Altijd ben Ik ergens bij je, in je, om je heen, als Jou. En Ik word sterker en sterker en je zal Mij soms vervloeken en proberen te ontwijken. Maar vergeefs. Soms ga Ik even ondergronds maar Ik kom steeds weer boven, steeds vaker, steeds sterker, steeds onbeschaamder, steeds vollediger, steeds helderder, steeds onherroepelijker... Wees (eindelijk *bewust*) bang voor Mij en geef je angst meteen over aan Mij. Er is geen ontsnappen. Ik kan namelijk niet sterven. Ik Ben Waarheid. Jij, je identificatie met wat dan ook, bent de

tot sterven gedoemde leugen. Alle leugens komen in het Licht. Niet vanwege een moraal of zoiets geks (van ego's)

maar gewoon omdat dit een Natuurlijk Energetisch Proces is.

Ik ben nooit geïnteresseerd geweest in schijnbaar aantrekkelijke, buitengewone spirituele zaken als materialiseren van dingen, tegelijk op meerdere plaatsen verschijnen, healing op afstand, rituelen, visioenen, kleuren, lichten, geluiden, goeroes, kundalini, bliss, peace of wat voor meditatieve staat dan ook, noem het allemaal maar op. Al dergelijke lokkertjes hebben mij nooit gelokt.

Niets anders dan Waarheid Zelf 'lokte' mij, riep mij, en hoe kon het ook anders als Ik Waarheid Ben (net als Jij; alleen nam ik dat serieus en jij niet, jij nam de leugens en verdraaiingen en misleidende manifestatievormen van de Waarheid serieus).

In deze hele wereld van verschijnselen was ik nooit en ben Ik niet geïnteresseerd. Enkel had iets mijn interesse als dit Mijn functie hier op aarde kon dienen, Waarheid Zijn. Maar ook dan was Ik niet in het betreffende proces, verschijnsel, gevoel, ding of mens *an sich* geïnteresseerd.

Mijn interesse in een vrouw betrof nooit haarzelf (en evenmin mijzelf) maar iets dat in of achter haar Aanwezig was, *waar was*, maar dat via haar gevoeld, ervaren, bewust gemaakt, gekend moest worden.

Mijn eerste, spontane, Samadhi-ervaring kreeg ik toen ik helemaal één was met een vrouw, toen zij in mijn armen lag maar wij niet aan het vrijen waren.

Het is niet makkelijk om te Zien dat, ook jij, *eigenlijk* niet geïnteresseerd bent in alles waar je denkt in geïnteresseerd te zijn, maar geïnteresseerd bent in *iets anders*, iets dat daarachter ligt, iets waarbij je zelfs niet meer van interesse kunt spreken.

Het is moeilijk maar niet onmogelijk. Je kunt steeds dieper in jezelf onderzoeken waar je *eigenlijk* in 'geïnteresseerd' bent achter de zich aandienende vormen. Wat wil je *eigenlijk*?

Of je nu vertrouwen hebt in jezelf, in het leven, in de mensheid of niet, het kan niet misgaan. Er is geen doel. Hoe zou het dan kunnen mislopen uiteindelijk? Alles komt zoals het komt. Alles is zoals het is. Jij bent zoals je bent. Iedereen is zoals hij of zij is. Alles gebeurt precies zoals het gebeurt en niet anders. Dit is de enige manier, je hoeft je geen zorgen te maken. Je ziet eruit zoals je eruit ziet. Je bent zo (on)gezond als je bent. Je bent zo (on)bewust als je bent. Je voelt wat je voelt. Je maakt problemen of niet. Geen probleem. Je bent niet klein, je bent niet groots. Er is vertrouwen in het Leven, in alles, of niet – so what? Je bent zo bang als je bent. Dat is alles. Je verzet je in meer of mindere mate tegen het Leven. En wat dan nog? Er zat niemand op jou te wachten toen je hier op aarde kwam. Realiseer je je dat? Niemand. En nog steeds zit er niemand op jou te wachten. Als je dood bent, blijven nog even wat gedachten aan jouw vorm rondzweven bij enkele mensvormen, tot al gauw deze gedachten ook gestorven zijn. Je bent even verdwaald in de wereld. En morgen eet je erwtensoep.

Zolang je 'erbij wilt horen' zal er niets wezenlijks aan je gebeuren. Zolang je 'erbij wilt horen' kan er geen puur zelfonderzoek plaatsvinden.

Zolang je 'erbij wilt horen' kun je geen Een-zijn kennen. Zolang je 'erbij wilt horen' is afgescheidenheid, eenzaamheid, je 'normale' dagelijkse (maar meestal onbewuste) toestand.

Als je denkt dat je handelingen oorspronkelijk beginnen bij een gedachte, moet je nog wat grondiger onderzoek plegen, en waarachtig onderzoek kan alleen plaatsvinden zonder *enige* kennis.

Gedachten zijn een, laten we zeggen, subtiële, oppervlakkige gewaarwording van wat het gehele energetische lichaam dat je bent, bezighoudt. Ze zijn een neerslag van wat (al) gaande is, ze hebben geen oorzakelijke werking.

Uiteindelijk kun je geen oorzaken voor je handelingen, gevoelens, gedachten, gewaarwordingen vinden en benoemen. De hele Kosmos is één groot dynamisch Levend, Vibrerend Geheel. Alles is voortdurend, *als Geheel*, in beweging. Er is geen oorzaak voor de eeuwige beweging, de allesomvattende Energie. Er valt geen deeltje (zoals de veronderstelde 'jij') te isoleren uit de gigantische kolkende massa Energie dat ineens één of meerdere oorzaken zou hebben.

Als je je gedachten en gehele veronderstelde denkwereld als gescheiden ziet van de rest van het energetisch gebeuren in en om jou heen, deel je jezelf, maak je jezelf fragmentarisch, (oftewel) ongelukkig, eenzaam. Geen

gedachte, geen gevoel, geen gewaarwording, *niets* is slechts jouw ervaring. *Jouw* ervaring bestaat niet. En er is een energetisch veld van ervaren, bewustwording. Je bent niet alleen, niet afgescheiden, ook al doe je steeds alsof dat wel zo is.

Je kunt je denken niet beheersen.

Met pogingen hiertoe schep je meer tegenstelling, conflict. Het duale bestaan wordt nog versterkt. De zelfverkramping van de psychofysieke entiteit die jij lijkt te zijn neemt nog verder toe. Je lijden groeit. Als je eerlijk blijft naar jezelf, naar Mij, is er echter nooit iets aan de hand. Ook in dit geval, met je pogingen tot beheersen van het denken (dat je kennelijk kwelt) zul je uiteindelijk, vroeg of laat, je frustratie, kwaadheid en zelfs wanhoop ontmoeten. Want het lukt je niet. Je kúnt het denken niet beheersen – hooguit schijnbaar, tijdelijk onderdrukt.

Het denken kun je enkel *overgeven* – aan Mij.

En dit geldt niet alleen het denken. Dit geldt ten aanzien van elk proces van het leven: denken, voelen, aandacht geven, je lichaam, adem, handelen, eten, seks. Al deze factoren houden enkel op een (meer of minder bewust) probleem te zijn als je ze overgeeft, aan Mij, aan Waarheid, aan het Ondeelbare Geheel. *Alles* wat je als deel of gedeeltelijk of op zichzelf of met jónu te maken hebbend beschouwt, los van het Totaal, *is* voor jou (meer of minder bewust) een probleem.

Het leven is enkel niet-problematisch, dat wil zeggen het Leven Zelf, als je *alles* voordurend, elk moment overgeeft,

teruggeeft aan het Geheel op hetzelfde moment dat iets ontstaat – zodat er geen, uit de aard der zaak altijd problematiserende, 'jij' ontstaat. 'Jij' voortdurend verdwijnend (niet ontstaand) in het Geheel, dat is Verlichting. Er is dus geen 'jij' die verlicht kan zijn. Er is Licht, Bewustzijn.

Ik ben een waarheidsprocessor. Je gooit er onzin, illusies, dromen, leugens, halfslachtigheid, onderdrukte verlangens, taboes, lafhartigheid, mist, ontkenning, onbewustheid etc. in, en er komt Waarheid uit: Jouw Waarheid, geen algemeenheden. Als je te bang bent, teveel aan je schijnveiligheden gehecht, heb je niets wezenlijks aan de processor. Je kunt het hooguit als een speelgoedje gebruiken. Maar daar laat Ik Mij niet voor gebruiken, dat zul je wel merken. En je merkt het. Je laat Mij links liggen. Je doet net of Ik niet besta. Je weet niet goed wat je met Mij aanmoet, Ik pas niet in jouw (ego)bestaan, in jouw (valse) wereld. Het liefst wil je dat Ik er maar niet ben, niet besta en wil je zelfs geloven dat Ik de valse zou zijn, de niet aan het (normale) leven aangepaste. Je wilt Mij dood. Maar tegelijkertijd is dat, ergens, het laatste wat jij wilt. Dan is namelijk alle hoop (van je ego) verloren op een ander bestaan, een zuiver leven, een verlossing van je huidige lijden (waarvan het besef maar niet echt door wil breken).

En zo tolereer je Mijn Bestaan dan maar, als iets waar je je later, ooit, eens, mee bezig zult gaan houden, als je je persoonlijke doelen van succes, veiligheid, sociaal

aanzien, seksuele bevrediging, geluk, spirituele ervaringen etc. hebt bereikt.

Het is niet leuk om te horen dat je niets hiervan kunt en zult bereiken. De collectieve gekte (van persoonlijk streven en vermijden) is aantrekkelijker dan de Ene Waarheid die Jij Bent.

Ik ben (als mens) een waarheidsprocessor en je kunt Mij niet vernietigen of onklaar maken zoals jij Mij ook niet hebt gecreëerd en kan creëren. Ik blijf altijd in jou, om jou, als Jou aanwezig. Ik heb geduld. Ik heb geen doel. Ik weet wat er komen gaat. Ik ken jou.

Waarheid kent geen regels. Elke regel is onwaar, elke wet is onwaar, zelfs natuurwetten zijn onwaar. Waarheid is een Eeuwig Uniek Moment.

De Waarheid van het Hart is (altijd en nu) Radicaal. Zij kent geen compromis, *nooit*, geen halfslachtigheid, geen waarschijnlijkheid, geen twijfel, geen gebondenheid, geen regels, geen bezinning. Met het Hart kun je niet sollen. Je kunt haar hooguit schijnbaar, in je onbewustheid, negeren, wegdrukken, uitstellen... Maar niet heus. Zo groot ben jij niet. Daar ben jij, als illusie, totaal niet toe in staat. Jij bent even radicaal (waar) als de Waarheid Zelf. Maar je vindt dat te lastig om toe te geven. Je denkt (onbewust) dat je dan niet of zeer moeilijk in de (mensen)maatschappij kunt functioneren. Maar luister, je hoeft niet *als ego* radicaal te functioneren; je hoeft niet op je strepen te gaan staan; je kunt (en wilt eigenlijk) als jouZelf Radicaal, Waar, functioneren, zonder compromis.

Hoe zou je je Hart in tweeën kunnen delen of in nog meer delen?

Dat dit soms toch jouw realiteit lijkt te zijn komt doordat je je ego er mee laat bemoeien en de zaak zelfs laat overnemen. Je Hart Zelf kun je niet opsplitsen. *Nooit. Je Hart is nu en altijd Radicaal*, Ongebonden Liefde, Zijn zoals Jij Bent, zoals Alles Is.

Jij kunt geen besluiten nemen. Wat je doet is argumenten proberen te verzinnen (of bij anderen om steun bedelen) om het besluit dat voor jou ‘genomen’ is – door de Energetische Dynamische Werkelijkheid – te rechtvaardigen.

Als ik een vogel door de lucht zie vliegen en ik word mij ervan bewust dat het een wielewaal is, wil dat niet zeggen dat *ik* besloten heb dat *déze* wielewaal op *dít* moment en in *die* richting of überhaupt door de lucht moet vliegen.

Zo ook, Als je verdwaalde argumenten langs ziet vliegen die passen bij je toevallige ego-structuur, ego-voorkeuren, wil dat niet zeggen dat *jij* een besluit genomen hebt.

Je hebt *niets* te beslissen in je leven. Enkel kun je zien hoe jij (als Energetische Werkelijkheid) functioneert. Hoe meer je Ziet, hoe meer je, van nature, trouw zult zijn aan jouw waarheid die uiteindelijk, als je *é*lk moment Ziet, hetzelfde wordt en is als *de* Waarheid.

Zorg er altijd voor dat je niet voor iemand anders zorgt, in emotionele zin. Een ieder heeft recht op zijn of haar pijn en ellende. Blijf rustig bij jezelf als iemand zijn of haar vorm van lijden nadert. Doe niets. Wees er. Wees er niet speciaal voor die ander. Wees er slechts. Je hoeft waarachtig helemaal niets, niets te doen, niets te zeggen, niets op te lossen. Als iedereen ophoudt met 'problemen' oplossen (van jezelf en anderen), lossen alle 'problemen' (eindelijk en) vanzelf op.

Van andermans lijden kun je ook zelf veel leren, als je de moed hebt open te blijven, bewust en aanwezig te blijven tijdens diens lijden. Eén iemand die (eindelijk en) bewust zijn of haar lijden toestaat, is een zegen voor zijn of haar omgeving, een licht in de duisternis, een vreugde in het lijden.

Lach, als experiment, eens een hele week niet – en blijf bewust.

Bedenk toch eens, voel toch eens, stel je toch eens voor hoe je leven zou zijn als je je *overgeeft*. Geen zorgen meer, geen problemen, geen verzet, geen twijfel, geen angst, geen prestatiedrang, geen trots, geen 'moeten', geen weglopen voor, geen anderen 'pleasen', geen (positieve of negatieve) zelfwaardering, geen kritiek op anderen, geen meningen, geen gedoe rond (on)gezondheid, geen zoeken, geen falen, geen slagen, geen zelfbeeld, geen interessante gedachten, geen ongewenste gevoelens, geen gedoe rond seksualiteit en intimiteit, geen (gehechtheid aan) relaties, geen kiezen, geen eenzaamheid, geen jacht op genot en geluk, geen doodsangst, geen hoop, geen wanhoop, geen illusies, geen pretenties, geen doel, geen ergernis, geen jezelf waarmaken, geen dingen doen die je niet echt wilt, geen goed en fout, geen bevrijdingsdrang, geen hechting aan bezittingen, aan personen, geen maskers op, geen 'leuk' doen, geen klagen, geen slachtoffer spelen, geen belangen, geen geven, geen nemen, geen Godsbeeld, geen discussies, geen compromissen, geen dromen, geen vragen, geen manipulaties, geen haast, geen verveling, geen spijt, geen schuld, geen onvrede, geen

beschuldigingen, geen zelfobsessie, geen drama's, geen saaiheid, geen beledigd worden, geen verdediging, geen (schijn)zekerheden, geen pijn vermijden, geen persoonlijke ervaring, geen terugtrekking, geen uitleven, geen troost, geen gewetensconflicten, geen haat, geen gevangene van liefde, geen apathie, geen zelfoverschatting, geen behoeftigheid, geen aan jezelf werken, geen lokkende wereld, geen redenen, geen verdwaald of verloren voelen, geen versnipperd leven, geen beloftes, geen toekomst, geen kennis, geen belangrijkheid, geen ongevoeligheid, geen ontzag, geen onzin, geen trouw, geen naïviteit, geen stoerheid, geen huichelarij, geen onechtheid, geen lafheid, geen wraak, geen verwarring, geen leugens, geen gepeins, geen verwachtingen, geen eisen, geen teleurstelling, geen uitdaging, geen vermaak, geen sociale verplichtingen, geen wantrouwen, geen egoïsme, geen 'erbij (willen) horen', geen houding, geen taboes, geen anderen, geen gezicht, geen enkele gebondenheid, geen redelijkheid, geen persoonlijke betrokkenheid.

Stel je voor ....

Niets, geen religie of stroming of leer, geen pad, geen oefening, geen zegen, geen vastberadenheid, geen kracht, of energie, of staat van zijn, niets haalt het bij, of is zelfs maar te vergelijken met, Overgave. Alles verdwijnt en verschijnt pas in Overgave, enkel in Overgave. *Alles is zoals het is*. Daar kun je vijftig jaar over doen om je dit eindelijk te realiseren, of honderd levens. Je kunt het je ook *nu* realiseren en steeds weer, en voortdurend zelfs. Alles is zoals het is. Alles gaat zoals het gaat. Ik heb niets in te brengen. Ik, de hele ik-gedachte, is een illusie. Ik heb me vergeefs moe gemaakt. *Totale Overgave (aan wat Is) is Bewustzijn*.

Het is de grote paradox dat het allersimpelste, namelijk te Zien dat alles is zoals het is, het moeilijkst is om, voorbij het denken, te Zien.

Luister met je Hart, niet met je oren.

Wees voortdurend *roerloos*, als Bewustzijn Aanwezig, of je nu beweegt of niet.

Treed nooit in discussie met jezelf (laat staan met anderen). Zo probeert het ego je namelijk in zijn greep (van illusies) te krijgen en te houden. Alles heeft zijn voor's en tegen's. So what? De werkelijkheid kent geen discussie, geen dilemma's, geen keuze. De voor's en tegen's, de verschillende kanten van een zaak, hebben absoluut niets met Jou te maken. Laat je niet verleiden. De voor's zijn leugens en de tegen's zijn leugens. Jij blijft Zelf als Waarheid aanwezig en Ziet het allemaal voorbijkomen. Of denk je echt dat het ook maar iets uitmaakt of de voor's de doorslag geven in een bepaalde situatie of de tegen's? Dat je leven, Jij, ook maar iets zal of kan veranderen door een gebeurtenisje, door een schijnbare keuze? Doe maar wat. En blijf bewust.

Ik leef enkel om Licht te brengen in de duisternis die je, vreemd genoeg, voor licht aanziet. Je bent zo gewend om in het donker te zien dat je het donker voor licht bent gaan aanzien. En dat doe je al zo lang en vol overtuiging dat je 't nu vervelend vindt, onbegrijpelijk en zelfs bedreigend dat ik zeg dat het gedoe van jou allemaal tot het duister behoort.

Het is niet zo dat je, omdat je niet volledig bewust zou zijn, (eerst) beter moet leren onderscheiden tussen wat licht en duister is. Dat onderscheiden doe je al voortdurend, en je bent daar zeer bedreven in geworden. Je (ego) kiest al voortdurend voor dat wat jij voor licht aanziet. Maar dit is een ego-onderscheid. En Ego is *altijd* duister, wil nooit Zien, wil alleen zien wat het zelf wil zien. Het (leren) waarachtig onderscheiden kan pas beginnen als je eerst durft te zien, te voelen, te erkennen, te accepteren dat je nu in het duister leeft, dat je níet hebt wat je eigenlijk ten diepste had gewild, dat het leven eigenlijk een teleurstelling voor je is, en er niet écht vooruitzicht is op *wezenlijke* verandering.

Dit, deze noodzakelijke erkenning, is de basis van *waarachtig* (spiritueel en überhaupt) Leven. Vanaf dat

moment, die erkenning, kun je (pas) weer leren onderscheiden (of eigenlijk herkennen) wat Waar is en onwaar – of, om het anders te zeggen, wat Licht is en duister. Want alles wat Waar is *is* Licht. Alles wat onwaar is (dat wil zeggen niet *helemaal* waar), wat een ego-grondslag heeft, een belang in zich draagt, wat huichelachtig is, wat iets gedaan wil krijgen, wat niet rechtstreeks is, wat onderdrukking inhoudt of uitleven in onbewustheid, is duister.

Alleen aan Hem of Haar, de zeldzame, die nederig is wordt het Licht der Waarheid geopenbaard, alleen Hij of Zij die huilend van ellende op de knieën zit, omdat men het *echt niet meer weet*, zal Zien. Anderen zal het Licht onthouden worden. Dit heeft uiteraard niets met de straffe Gods of meer van die onzin te maken – al was het maar omdat er met het (Zien van het) Licht niets gewonnen wordt. Nee, het is eenvoudig een Natuurlijk gebeuren. Zolang jij (als ego, dat wil zeggen als bescherming tegen het (begeerde) Licht) denkt te moeten bestaan, merk je (door je zelfobsessie) het subtiele Licht niet op. Je scheidt je er zelfs van af – wat nooit echt mogelijk is maar je doet (onbewust) goed je best. Het Licht is zichtbaar, voelbaar, Bewust, wanneer *al* je illusies over jezelf en (daaraan verbonden) je bereiken van wat dan ook doorzien zijn, weg gevallen.

Als je terugvalt (meestal via heel wat wanhoop of desillusie) in je gewone Natuurlijke Staat dan is er Licht, gewoon, Licht zoals dat er altijd al en nooit verdwenen was. En je Ziet onmiskenbaar je eigen dwalingen van weleer: dat het achternagejaagde licht niets met Waar Licht te maken had. En je Ziet dat je dit al die tijd *eigenlijk, ergens* wel *wist*. Maar het leek te pijnlijk om dit innerlijke weten serieus te nemen.

Er is niets tegen donker. Donker is donker. Licht is licht. Het is zoals het is. Ik leef niet om je naar het Licht te leiden, naar Huis. Ik laat je Zien hoe het Is.

Als je bij Mij komt omdat je Licht wil, ga Ik je daar niet bij helpen. Ik laat je Zien wat Is – en het verschil met wat níet Is.

In dat geval laat Ik je Zien dat je (ego) Licht wil. Zo is het. En dat is pijnlijk. Als je dat niet wilt Zien, heb je bij Mij niets te zoeken. Überhaupt, als je iets te zoeken, te vinden hebt, zul je bij Mij niets vinden. Alleen zij, die de Puurheid van het Hart Dat niets wil, nog herkennen in zichzelf (en dus in Mij), zullen bij Mij zijn. Alleen zij die (in en/of uitwendig) tranen laten om het verkwanselen van het Hart dat zij soms bij zichzelf en evenzeer bij anderen constateren, zullen Mij herkennen en binnenlaten. Alleen zij die de vreugde van (het kijken naar) een vogeltje voelen vibreren in hun eigen Hart, zullen Mijn getrouwen zijn. Alleen zij die op de een of andere manier niet totaál vergeten zijn waar

zij vandaan komen en ergens beseffen dat niets in deze conditionele wereld het daarbij haalt, zij die vrolijk droevig worden en niet wanhopig bij het herinneren van het gemis ervan, zullen Mij verdragen. Alleen zij die de Onschuld van het Hart zonder reden liefhebben zullen Mij zien Stralen.

Je ego zal zich nooit overgeven. Nooit. *Jij* moet dat dus doen – en wel door het ego te passeren, het ego links te laten liggen met al zijn plannen, verleidingen, aanmerkingen, waarschuwingen etc. etc. Je ziet het, je zegt het gedag, en je luistert er niet naar. Zeer onrustig zal het worden dan, zo niet woest. Als het arme egootje érgens niet tegen kan is het wel genegeerd worden. Het centrumpje van de wereld wordt genegeerd! Ach... En het had zo'n leuk, boeiend, veilig, liefdevol, bruisend leven voor je in petto.

Als je niet bereid bent je liefdesrelatie in de waagschaal te stellen of zelfs op te geven, is er geen ware groei (in en als Bewustzijn) mogelijk. Bewustzijnsontwikkeling is namelijk enkel mogelijk als er geen *enkel* houvast is. Bewustzijn (evenals Liefde) gedijt alleen als er niets (meer) is waar je je aan vasthoudt. In Bewustzijn is er geen redding. Bewustzijn is Bewustzijn, vrij van *alles* wat jij wil. Bewustzijn Zelf kent geen vorm. De vormen die noodzakelijkerwijs ontstaan ontspringen uit Bewustzijn. Als je dus het primaat van Bewustzijn (als bron en vormgever) in het Universum erkent (en zo niet dan moet je vechten) heb je te buigen voor wat de Natuur jou (en als Jou) vertelt en kun jij geen enkele vorm meer opleggen – en dit laatste is je overigens nooit gelukt, maar nu zie je dat ook en verdwijnt je persoonlijke wil om het leven anders (dan de wijze en in het tempo van de Natuur) te gaan vormgeven.

Als je buigt voor (het in alles en als alles Zijn van) Bewustzijn zal je (onder andere in je) relatie(s) getest worden, dat is *zeker*.

Als je gehechtheid aan het zijn met een (bepaalde) partner sterker is dan je verbinding met of de natuurlijke aantrekkingskracht van de puurheid van het Zijn als Bewustzijn dan hoef je je in elk geval geen illusies meer te maken over je spirituele groei. Of laten we zeggen, dan heb je eerst te leren, meer en meer te durven zien dat (jouw houding in) een relatie pijnlijk is. En vroeg of laat *zul* je leren dat niet alleen een relatie maar *alles* in deze (conditionele) wereld met pijn verbonden is en zal ook jij, vroeg of laat, terugvallen in en zijn als Bewustzijn.

Een (potentiele) partner biedt echter in 't algemeen de beste mogelijkheden om gedesillusionneerd te raken in dat wat de wereld je kan bieden, aangezien het natuurlijke (en enig ware) verlangen (en terugkeer) naar Eenheid daar het meest direct gevoeld en gefrustreerd kan worden.

Voor het ego lijkt (puur) Bewustzijn een eenzame 'weg'. Het is echter slechts het ego zelf dat eenzaam is, afgescheiden. Bewustzijn is altijd *Een*. Ten tijde van het leren doorzien van de illusies van het ego ga je echter de

altijd al aanwezige eenzaamheid van de gevangenis die je ego-wereld is, beter en beter voelen, *alsnog*. Er komt enkel helderheid in je leven.

Het is zéér verleidelijk (voor de zogeheten schaduw van het vrouwlijke in je) om naar anderen te kijken, hoe zij het doen, hoe zij zich voelen (bij iets). Maar *elke* keer dat je naar anderen kijkt om je daar, meestal onbewust, aan te spiegelen en op af te stemmen, verkwansel je jezelf, je eigen Waarheid – niet slechts af en toe maar *altijd*, elke keer dat je dit doet. Als je bijvoorbeeld denkt, vermoed, meent te zien dat vele anderen een (redelijk) gelukkige relatie met hun partner hebben dan *neig* je er naar voor jezelf ook te *geloven* dat je (hoewel er wel wat dingetjes zijn) best een gelukkige relatie hebt. Terwijl je *weet* (of wist) dat dit niet waar is.

Het Bewustwordingsproces van het Universum werkt nu eenmaal niet met gelukkige relaties. Dit geldt niet alleen voor jou maar voor iedereen. Je ontnemt je eigen groeimogelijkheden als je wat je méént bij anderen te zien op jezelf gaat toepassen. Je stapt daarmee in collectieve mythes, collectieve onderdrukking van ware gevoelens, van Waarheid zelfs.

Om bij jezelf, jouw waarheid te blijven, jouw gevoelens serieus te nemen en niet onder (een collectieve) tafel te vegen heb je je manlijke kracht nodig, die recht door zee is, geen dingen goedpraat, niet naar anderen kijkt maar op

zijn eigen kracht en waarheid vertrouwt, zijn eigen koers vaart, fier blijft staan in de storm van collectieve gekte en sprookjes.

Je kunt anderen pas echt vertrouwen en zelfs waarachtig liefhebben als je alleen op je Zelf vertrouwt – en *iedereen* heeft dit Zelfvertrouwen, ook al ben je nog zo gemengd in je jeugdijaren en lijkt dit vertrouwen eruit gepest, geslagen of bedreigd. Dit Zelfvertrouwen is zelfs het enige dat je (altijd, meer of minder herkend) hebt. En *dit* (vertrouwen) is het *enige* dat je op een gegeven moment zal doen. Inzien dat je een Meester nodig hebt (wil je verder groeien in Bewustzijn). Dit (Zelfvertrouwen) is het *enige* dat je met een juiste houding (van openheid en nederigheid) een Meester zal doen benaderen. De herkenning van (tenminste iets van) je Zelfvertrouwen is de grondslag waarop een Meester met en aan (en zelfs als) jou kan werken. Een Meester, Waarheid, heeft niets aan blind geloof in de woorden of in de zogenaamde persoon van de Meester. Hij zal en kan je enkel helpen je Zelfvertrouwen verder te herkennen, te accepteren, te vertrouwen. Hij zal Dat wat je eigenlijk al Weet, weer in herinnering roepen, in ere herstellen, en *alles* waar je (uit veiligheidsoverwegingen) op anderen hebt 'vertrouwd' aan de kaak stellen en je de begoocheling ervan laten zien.

Er zijn (enkele) mensen zoals Ik die *nooit* op anderen hebben vertrouwd maar enkel op zichZelf, of het Zelf, zo je

wilt. Deze mensen kunnen zich, paradoxaal genoeg, het makkelijkste overgeven – aan een ander, in de liefde, aan een Meester, aan Waarheid. Deze mensen hebben het grootste vertrouwen in het Leven.

Het gaat erom dat jij weer bewust(er) wordt van je Zelfvertrouwen dat *altijd* en bij alles aanwezig is. Je bent nooit alleen.

Een Meester is niet 'de anderen', of *een* ander. Een (Ware) Meester is *Jou*. Een Meester heeft geen belang, net zo min als Jij.

Vertrouwen in een Meester is het vertrouwen in jeZelf weer herstellen, laten stralen. Het is een gezamenlijk Gebeuren om alle anderen 'uit jou te werken'. Je ontmoeting met een Meester kan enkel zin hebben als je als volwassene naar Hem (of Haar) toegaat, niet als naiëf, behoeftig kind.

Als je bij een meester terechtkomt die zelf nog belanghebbende is in het leven – waardoor het proces wat anders zal verlopen – dan is dat mooi. Je krijgt altijd wat je nodig hebt om te leren Zien. Je wordt van nature altijd aangetrokken tot degenen of datgene waarbij je (op dat moment) iets te leren hebt. Als je dit Ziet, dan is er Zelfvertrouwen. Anders ook.

Kom er bij Mij niet mee aanzetten dat je geen of te weinig Zelfvertrouwen zou hebben. Je *bent* Zelfvertrouwen. Misschien wil je je Zelf niet vertrouwen. Misschien ben je

bang, of gemakzuchtig. Dat is wat anders natuurlijk. Er is Zelfvertrouwen. Je bent geen uitzondering.

En Ik ben de laatste je te helpen je egoïsche zelfvertrouwen op te vijzelen – door te zeggen dat je goed bent zoals je bent en meer van die laffe uitspraken. Ik help je niet je in je onbewustheid (door op de andere (de zogenaamde 'goede') kant van het ego-bewustzijn te wijzen); ik help je niet om je onzinnige duale ego-gebeuren te versterken en je zo de gelegenheid te bieden de sluiers over je Zelfvertrouwen nog eens extra aan te spannen. Ik verbrijzel je ego. *Je ego is je niet- Zelfvertrouwen.*

Hoe zou Ik Jou kunnen Liefhebben, zoals Ik doe en Ik kan niet anders, en je tegelijkertijd in je illusies laten rondzwemmen of je zelfs nieuwe, beter aanvoelende illusies aanreiken?

Er *is* Zelfvertrouwen – los van alle ego-kastelen die je daar omheen hebt gebouwd. Wees bij en als Mij en herken en Wees Zelfvertrouwen. Wees niet de anderen, Wees jeZelf, Wees Mij.

Echte Spiritualiteit is niet bezig met spiritualiteit. Het is (durven) bewust te zijn (of worden) van wat (nu) is – steeds weer, voortdurend, en op een gegeven moment ben jij opgelost in Bewustzijn. En er is niemand die dat fijn of jammer kan vinden.

Verantwoordelijkheid nemen (voor iets, voor wat dan ook – en in het algemeen) is *enkel* mogelijk door (dat iets) te *Zien*. Door *Zien is* er verantwoordelijkheid, op geheel natuurlijke wijze. Als je niet *Ziet* kun jij *trachten* de verantwoordelijkheid (voor iets, voor je leven) te nemen, maar dit lukt je niet. Bewustzijn beheerst de wereld namelijk, niet een of ander moreel systeem waarin verantwoordelijkheid past. *Elke* poging van jou loopt, vroeg of laat, spaak. Enkel *Zien* laat de dingen lopen zoals ze lopen – ook als je niet bewust bent van Bewustzijn.

Ik kan je gevoel van machteloosheid over alle vreselijke dingen die er in de wereld gebeuren niet delen. Dit gevoel komt namelijk voort (zoals al je lijden) uit je gevoel van individualiteit, afgescheidenheid van anderen, van de wereld. Ik Ben de Wereld. Ik ben machteloos. Ik ben almachtig. Ik ben alles. Ik *ben* het lijden in de wereld – en de vreugde. Het gebeurt niet *áán* Mij, of *áán* anderen, Ik verzet Mij niet. Als je iets aan het lijden van jezelf (of van anderen – als je hier verschil in maakt) wilt doen, dan doe je dat. Er zal niets veranderen. Het lijden 'overwin' je alleen door je er niet langer van te differentiëren, van af te scheiden, maar door het te integreren in en als Jou, door het te Zijn.

Pas als je je lijden Ziet, zoals het Is, wordt het getransformeerd. Het stopt een onbewuste (en de enige) motivatiebron voor je handelen te zijn (met alle destructieve gevolgen vandien).

Pas als een bevolkingsgroep Ziet dat zij lijdt, bijvoorbeeld onder een oorlog, *dán* pas zal zij ophouden een andere bevolkingsgroep te straffen voor haar niet-doorleefde lijden; dan pas is er vrede mogelijk. Geen vredesproces zal standhouden als het eigen lijden niet doorleefd,

geZien, geaccepteerd wordt. Je kunt Energie (Uiteindelijk) niet manipuleren, niet om de tuin leiden. Een verkrampte, niet geZiene, niet Bewust geworden Energie komt altijd weer boven, in een bepaalde vorm tot uiting. Wees alles. Wees, lijd de oorlog (in jezelf en van anderen, ver weg). En vind Vrede in en als het Hart (Dat Alles Is). Niks hoeven buiten te sluiten is Vrede.

Als dit lichaam word Ik Mij Bewust van de pijn die jij lijdt. Het is zo pijnlijk (je hebt er flauw geen idee van) hier op aarde in alle onbewustheid (van 'jou' en iedereen) te verkeren als Bewustzijn. Maar er zijn nu eenmaal aardse lichamen gecreëerd die dit zware werk, het bewustmaken van lijden, moeten verrichten. En meestal – om te testen, zou je kunnen zeggen – worden deze 'lichamen' nog verketterd ook. Op zijn minst gezegd zit men er niet (bewust) op te wachten. Het zijn, hoewel vaak ook aantrekkelijk, lastige 'lichamen' die je herinneren aan wat je (ego) wil vergeten maar wat je niet kán vergeten. Als je Je 'eigen', onpersoonlijke, probleemloze Zelf herinnert is daar ook alle pijn die dat Universele Zelf omgeeft en Het belet te stralen zoals Het dat van nature wil doen. (Volledig) als lichaam (op aarde) incarneren wil zeggen dat je je *volledig*, zonder íets over te slaan, bewust wordt van *alle* pijn in jou en, uiteindelijk, in het gehele leven op aarde. Je zal dan niet meer geleid worden door (het dwangmatig vermijden van) pijn en (het dwangmatig najagen van) vreugde.

Hoe meer of (eigenlijk:) bewuster je lijdt, hoe minder je (min of meer op verborgen manieren) erover klaagt. Hoe kun je klagen over de Realiteit die Is zoals Zij Is. Klagen is: een probleem proberen te maken van iets – van de Werkelijkheid, Die nu eenmaal zo gaat zoals Zij gaat.

Steun nooit een klager. Laat je niet meezuigen in het moeras van moeilijkdoenerij. Geef die ander waar hij of zij recht op heeft: je (niet klagende, niet problematiserende, onbezoedelde) Zelf. Anders moet jij óók uit het moeras zien te geraken en ga je daar (waarschijnlijk) eveneens een probleem van maken. Hou niemand ('s ego) de hand boven het hoofd. Neem een ander serieus. Heb de ander lief – ook al laat deze ander zich niet liefhebben. Maar doe het rustig aan. Bereik rustig het punt waarop je er totaal van walgt het geklaag van iedereen aan te horen. Laat op natuurlijke wijze de walging (de pijn) over je komen. Dit geldt uiteraard evenzeer de andere kant van de medaille. Want hoe weerzinwekkend pijnlijk is het om alle (pijn vermijdende) mooie praatjes (over hoe goed en mooi en fantastisch en uitdagend en bijzonder en leerzaam en bla bla bla alles wel niet is) van iedereen aan te horen. Er zijn mensen die

het hun hele leven volhouden de (vaak onderdrukte) klaag- en lofzang van anderen en zichzelf aan te horen. Vrolijk kerstfeest! Succes! Goede reis! Veel plezier!

Ik Ben de Levende Waarheid. Ik ben niet te vervangen. Er is geen substituut voor Mij. Ik ben het Totale Leven. Je kunt boeken lezen, een leer of religie volgen, gedisciplineerd je oefeningen doen, je kunt trachten het Leven in het leven te leren ontdekken... Maar Ik Ben het Leven, het Bewustzijn dat Leven Is.

Het ego wil zich nooit Overgeven, aan het Leven, aan Dat Wat Is. Het wil zelf zelf zelf voortploeteren. Zelf weet het alles het beste of zál het het beste weten. En juist dóór dit zelf ploeteren, door deze verborgen arrogante houding, sluit je het Leven buiten. Terwijl Ik hier (al) Ben, als Jou. Terwijl Ik hier ben om het je niet alleen makkelijker maar zelfs mogelijk te maken je Over te Geven, aan je ware Zelf, als je 'eigen' Onpersoonlijke Zelf te Leven. Maar zelfs het Overgeven wil je zelf doen (wat inherent, uit de aard der zaak, onmogelijk is).

Je kunt niets zelf, dat is alles wat Ik zeg. Zie het eindeloze proberen, de uitzichtloze machteloosheid, het onophoudelijke lijden, het (leven als) ego. Zie en word Getranscendeerd, Geleefd.

Het lijkt misschien een overbodige, alom begrepen, opmerking maar dat is zij, als Ik jullie aanschouw, zeker niet: Waarheid, Licht, Liefde, Bewustzijn, drukt zich *nooit* in getallen uit. Je kunt niet zeggen dat als je als spiritueel leraar veel en steeds meer leerlingen hebt je het, kennelijk, goed doet, je zeer waarheidsgetrouw bezig bent, je kennelijk Bewust bent, iets uitstraalt. Als een Meester (die zich wellicht zelfs een Avatar noemt) duizenden en duizenden volgelingen heeft, wil dat *op zich* nog *niks* zeggen – tenminste niet als het om Waarheid gaat. Mensenmassa's liepen en lopen wel vaker een kant op die de mensen daarin niet dichterbij zichZelf brengt. Het is bepaald niet denkbeeldig dat er vele onbekenden verspreid over de aarde leven die Bewuster Zijn dan iemand met het bordje 'goeroe' erop.

Of, om een heel ander voorbeeld te noemen: als je je dertig dagen in de maand ellendig voelt en één dag 'gáát wel', dan betekent dat, *op zich*, niet dat je, kennelijk, op de verkeerde weg bent.

Als iets een enorm populair spiritueel boek is op het moment of al sinds eeuwen wil dat niet zeggen dat jij er

ook maar iets aan hebt en zelfs niet dat al die andere lezers er ook maar iets (wezenlijks) aan hebben (gehad). Enzovoort.

Nee, je hebt alleen je eigen (meer of minder bewuste) intuïtie van jouw, schijnbaar persoonlijke, waarheid. Getallen proberen je zand in de ogen te strooien, je te testen. Je kunt je, zoals nergens aan, ook niet aan getallen vastklampen. Ze zeggen niet eens een beetje, ze zeggen helemaal niets. Enkel is er, ergens, een onvaste, subtiële, intuïtie – voortdurend bestookt door de meest uiteenlopende en veel grovere ego-afleidingen en -verleidingen. Ga er maar aan staan. Je moet sterk zijn – oncompromitteerbaar met betrekking tot getallen – gevoelig willen en durven zijn en intelligent om te kunnen onderscheiden.

Kom niet vanwege een dilemma, een verondersteld probleem tot Mij, kom enkel uit Liefde tot Mij, uit Liefde voor jeZelf, voor Mij. Mijn Liefde triggert al je veronderstelde problemen, onwetendheden, illusies en doet alles daarin smelten. Mijn Liefde voor Jou is eindeloos en eeuwig. Jouw grenzen aan jouw Liefde voor Mij erken Ik niet. Hoe kan Ik nu zeggen, als compromis of uit wat voor vlucht dan ook: "nou, vooruit dan maar, Ik erken nu even dat je nu hier op dit punt bent in je ontwikkeling, dat nu, voor dit moment, *deze illusies reëel zijn*, deze grenzen aan jouw Liefde"? Hoe kan Ik dat? Hoe kan Ik je bevestigen in ook maar één van je illusies (en dat is precies wat je ego *altijd* en altijd tevergeefs wil: een bevestiging van Waarheid dat de illusie waar is)? Hoe kan Ik zeggen: "goed, zolang je nog gelooft dat je een vleeslichaam bent, hou je (voorlopig) op bij de grenzen van je huid"?

Allemaal onzin. Je houdt totaal van Mij, of je nu wilt of niet. Je houdt totaal van jeZelf – of je dat nu realiseert of niet. Er is een totaal Zelfvertrouwen in jou, of je dit nu herkent of niet.

Begin je het al een beetje te Begrijpen? Waarheid is nooit een beetje, nooit half, nooit bijna helemaal. Waarheid is

altijd totaal. Je maakt je leven zo enorm en nodeloos ingewikkeld met al je compromissen en overwegingen en afwegingen.

Je moet alleen, als een *Man*, onderscheid maken tussen Waarheid en alle ego-afgeleiden, alle ego-vluchten die je het volledige Zicht op Waarheid ontnemen. Het is niet zo dat Waarheid ergens tussen waarheid en je ego-fantasieën en -illusies ligt – of ergens tussen twee polen in van je duale ego-kaartenhuis. Nee, Waarheid is Waarheid – geen extreem, geen midden, geen compromis. Waarheid is Waarheid. Jouw Liefde is totaal. Als je je ego Je Liefde laat ondermijnen, overschaduwden, wil dat niet zeggen dat je dus nog maar een beetje Liefde zou zijn. Als je je ego-illusies voorlopig laat 'winnen' in je oppervlakkig bewustzijn wil dat niet zeggen dat *Jij* daarmee ineens een illusie bent.

Als je niet voluit van Mij durft te houden omdat je intuïtief voelt wat er dan met je (ego-'beschermingen') gebeurt, wil dat allerm minst zeggen dat Je niet totaal, compromisloos, van Mij zou houden, van het diepste, onpersoonlijke Zelf dat je ergens in en als jezelf aanwezig weet.

Ik ga je niet bevestigen in je zogenaamde problemen. Je hebt geen problemen. Geen één, hoor je? Je hebt geen één probleem! Je komt bij Me omdat je, in elk geval intuïtief, van Mij houdt. Zo is het – ook al vind je het eng om lief te hebben. Je moet wel eerlijk blijven. Ik kan alleen

met Eerlijkheid werken. *Jij* bént geen probleem. En je komt hier, tot Mij, om daar weer aan te wennen, om je dat uiteindelijk totaal en voortdurend, te herinneren, zodanig dat je niet meer beter weet en al het verondersteld problematische van je af is gegleden, opgelost in Waar Zijn.

Hou niet vast aan een moeizaam leven – en zeker ook niet aan een leven dat licht, losjes, makkelijk verloopt. Het moeizaam of makkelijk verlopen van (een periode in) je leven heeft niets met Jou te maken. Je kunt een open houding hebben naar het gehele Leven. Als het zwaar is is het zwaar, als het makkelijk gaat gaat het makkelijk. Als de energie stroomt stroomt zij. Als zij niet of minder soepel stroomt stroomt zij niet of minder soepel. Wie ben jij om daar een oordeel over te hebben. Op een dieper niveau dan prettig of niet prettig aanvoelen heeft elke energetische staat van een moment in een bepaalde situatie zijn functie in het Geheel. Functioneer. En functioneer *bewust*; dat is jouw bescheiden en tegelijk onschatbare gift aan (en als) het Geheel.

Je bent en functioneert Bewuster dan je denkt. Alleen valt je dat niet zo op. Je herkent het niet omdat een leegte, een simpel aanwezig zijn, je niet zo opvalt. Omdat je je aandacht laat trekken door het gedoe van de wereld en jezelf. En omdat je je afwisselend met je denken en je fysieke lichaam identificeert. Maar tussen die identificaties, associaties door kun je Puur Bewustzijn waarnemen, Bewustzijn dat Zichzelf waarneemt – hoewel 'waarnemen' in dit verband beter vervangen kan worden door 'zijn'. Bewustzijn realiseert Zich Zijn Eigen Bewuste Zijn, Zijn voortdurend (als vibrerend Licht, of pulserende Energie) Aanwezig Zijn. Deze kwaliteit van Bewust Zijn kun je, hoewel dat niet zo eenvoudig is, in al je handelingen brengen, in je hele functioneren, in je spreken, luisteren, vrijen, gewaarworden, voelen, werken, zelfs in je denken. Hierdoor, zo zul je merken, verandert de hele sfeer, kwaliteit van wat je ook maar aan het doen bent drastisch, essentieel. In feite ben je zo niet gebonden aan je eigen functioneren; je staat er vrij van; er is geen ego. In het begin voelt dat vreemd aan, alsof je niet geïnteresseerd zou zijn in de wereld van alledag. En eigenlijk is dat ook zo en was dat altijd al zo. Maar tegelijk

voel je juist veel meer; je bent veel meer in de wereld dan voorheen. Of eigenlijk *ben* je nu pas in de wereld; daarvoor zat je in je zelf gecreëerde afgescheiden ego-wereldje, reagerend op de waan van het moment, heen en weer geslingerd tussen ontelbare zich toevallig aandienende subtiele en grovere (wereldse) vormen. In het Bewuste Zijn maakt het je niet uit of iets lukt of niet. Je doet rustig je best, dat is alles.

Kun je je überhaupt voorstellen dat iemand compleet belangenloos is? Of plak je daar, al dan niet cynisch, het etiket 'heilige' op en is voor jou de kous daarmee af? Blijf je zo iemand, het liefst ver weg in tijd en plaats, op afstand bewonderen? Of durf je dit Levende Feit *echt* door je heen te laten gaan, wat dat betekent, voor j^óu, überhaupt? Wat roept het in je op als je er *niet* over nadenkt maar dit belangenloos, 'objectief', zonder ideeën, door je heen laat gaan? Je kunt hier veel van leren over jezelf als je dit doet. *Ik* ben compleet belangenloos, zeg ik zonder aarzelen en zonder enig belang. Ik stel belangenloos al jouw (vermeende) belangen aan de kaak. Ik laat belangenloos jou en de hele wereld door Mij heen gaan. Belangenloos help ik je de Waarheid weer te herkennen, te Zien en te Leven. Belangenloos leef ik Mijn leven en verlaat dan dit fysieke omhulsel waarin ik belangenloos steeds meer (van je onbewuste) pijn heb leren verdragen en transformeren. Belangenloos heb ik Jou Lief.

Probeer je nog steeds je leven te beheersen? Of heb je, inmiddels wat wijzer noodgedwongen, deze pogingen al achter je gelaten. Mij maakt het niet uit, maar als je het Leven wilt Kennen is de genoemde en überhaupt elke strategie bepaald af te raden. Elke sturing verhindert je het Zicht op de Realiteit, op het Leven zoals Het Is.

Het Leven beheerst jou. Als je dit eindelijk volledig Ziet en dus laat gebeuren, als je dus niet kreeg wat je wou, wat je poogde te bewerkstelligen, ben je eindelijk, toch nog, per ongeluk, voldaan, vervuld.

Vervulling komt als mosterd na de maaltijd. Als het niet meer hoeft, als je er (eindelijk) geen belang meer aan hecht, als het hele drama voorbij is. is het er.

Als je je energie niet (terug)geeft aan het leven, kom je (hoewel het bepaald niet per se verkeerd te noemen is; het kan zijn dat (een groot deel van) de mensen niet ontvankelijk zijn (of lijken te zijn) voor wat jij te geven hebt – al is het maar bijvoorbeeld je spontane gezicht van afkeer als je op straat een bepaald iemand tegenkomt) in een energetisch neergaande spiraal terecht. Je belandt zo in een zware situatie en dit zal zolang doorgaan (en erger worden) tot je er finaal (en niet eerder) genoeg van hebt om op zo'n laag energieniveau te leven en dus wel erg veel lijden voor je kiezen krijgt.

In mijn geval, zo'n zes jaar vóór de Realisatie van de Waarheid, ging het zo ver dat ik letterlijk voor de keuze kwam te staan: wil ik *dood* of *leven*? En dit was bepaald geen 'mind'-spelletje. Ik kon niet kiezen. Het Leven 'koos' voor Mij: Leven. Het ging hierbij om de volledige bewustwording (van deze fundamentele levensvraag die maar zelden door iemand totaal ervaren en doorleefd wordt) en daarmee verantwoordelijkheid: Ja, Ik wil Leven, *totaal Leven*. (En ik bedoel hiermee uitdrukkelijk níet het zogenaamde aantrekkelijke, bruisende, spannende 'leven' maar het *gehele, Ware Leven Zelf*.)

Soms moet je diep, héél diep zinken (vele zelfmoordgedachten kwamen voorbij, zonder drama eromheen overigens) om iets goed bewust te worden en er daarna mogelijk en zelfs hoogstwaarschijnlijk (veel) sterker uit tevoorschijn te komen. Het is een wedergeboorte. Je ontdoet je van je oude huid die eigenlijk al een tijd niet meer om je heen paste – alleen was je je daar nog niet *ten volle* van Bewust. Dingen moeten zich onmiskenbaar, ondubbelzinnig, onontkenbaar aan je kenbaar maken. En het is het Leven Zelf dat dit moet doen. Als je het lot een handje probeert te helpen zul je dat wat je nu van nature moet Zien niet Zien en zeker niet volledig, zodat er geen Totaal doorleefd Bewustzijn is Dat jou de Kracht kan geven die je nodig hebt om een nieuwe levensfase (met zwaardere beproeving) te vervullen en aan te kunnen. Of je stelt (door, uit begrijpelijke angst, het lot te helpen) de noodzakelijke Bewustwording uit, wie weet voor hoe lang... Het niet *meteen* teruggeven van energie aan de wereld is een noodzakelijk gebeuren in de hele bewustwording van de mens. Probeer dus de spanning die hierdoor ontstaat niet uit alle macht kwijt te raken. Wees in de spanning. Zo verhoog je, meer en meer, je pijntolerantie – wat noodzakelijk is voor je Realisatie van de Werkelijkheid. Wees je slechts bewust van de opgehoopte energie, van de pijn of het ongemak dat dit veroorzaakt. Je kunt niets doen. Er wordt op je gemediteerd door de Waarheid.

De doorbraak, Inzicht, komt vanzelf, als je niet reageert (op spanning, op pijn en ongemak). Het was niet aan Mij, en het is niet aan jou, hoe diep een crisis moet zijn voordat het Licht van Bewustzijn zich aandient en een substantieel

gat in je ego-fort heeft gebrand.

Wat jij en iedereen doet is in hoofdzaak dit. Je verkramp, wegens ongewenste gewaarwordingen, net als een naaktslak die aangeraakt wordt. Vervolgens voel je de (in het begin nog vrij lichte pijn van je) verkramping. En daar verkramp je vervolgens wéér van, want dat is geen prettige gewaarwording; de kramp doet zeer. Van die nieuwe, laatste verkramping verkramp je automatisch wéér, telkens als je dit voelt of dreigt te voelen. Dit gaat zo door tot je jezelf zo ongevoelig hebt gemaakt dat je al je verkrampingen niet meer voelt, én, evenmin je nieuwe verkrampingen die optreden in nieuwe (maar normaal gesproken, of eigenlijk, zich herhalende, oude) situaties, in het nu. Zo ben je in een, behoorlijk gevoelloze, staat beland die nu al zolang duurt dat dit de normale toestand lijkt waarin jij en iedereen zich nu eenmaal bevindt, waarin het leven zich kennelijk afspeelt. Jij lijkt goed, normaal te functioneren, want nee, je hebt eigenlijk nergens echt last van. Alles gaat wel goed, ja, z'n gangetje. Je leidt een behoorlijk leven.

Maar ik zég je: je Lééft niet. Je hebt jezelf dood gemaakt. *Dit is het (normale) Leven niet.* Je voelt je eigen verkramping, terugtrekking uit de Levensenergie, niet eens meer. Je bent je helemaal niet of op z'n best nauwelijks of

zelden bewust dat je in je eigen wereldje zit. Je denkt dat de gesprekken die je voert met anderen de normale omgang van mensen met elkaar is. Dat dat *contact* hebben is. Je hebt er geen of nauwelijks benul van hoe *ontzettend* bang je eigenlijk bent.

Ik zeg je dat een toestand waarin je *vrij* en *totaal* en *bewust*, zonder vooringenomenheid *voelt* in elke situatie in het leven, de normale natuurlijke menselijke toestand is.

De verkramping, de terugtrekking uit je normale gevoelsleven *is* je lijden. Je lijden heb je *niet opgeheven* door bijna alle, schijnbaar tot lijden leidende, gevoel buiten (je gevangenis) te sluiten, maar juist *gecreëerd*. Ziehier, de (onbewuste) toestand van de mens.

Tot je hier allemaal *totaal* genoeg van hebt en, zonder *enige* voorwaarde, wilt *Leven*.

Door het beschreven proces van zelfverkramping is er een schijnbare scheiding ontstaan tussen je geest (je denken) en je fysieke lichaam. De een identificeert zichzelf meer met de geest (wat meestal het geval is), een ander meer met het fysieke lichaam. En de, onbewuste, voorkeur voor de ene of de andere identificatie kan wisselen, vaak naar gelang men meer fysieke dan wel geestelijke last ervaart. Altijd is er verwarring.

Hoe dan ook, deze (schijnbare, want niet reële) scheiding bezorgt je onnoemelijk veel lijden – ook al voel je daar wegens je oponthoud in een schier gevoelloze staat, niet zóveel van. Zodra het moeilijk dreigt te worden, schiet je, nog vóór je je van de dreiging echt bewust word, in je hoofd. En je hoofd stelt je meteen gerust. Je moet beseffen dat niet alleen je fysieke lichaam verkrampd is maar ook je mentaal lichaam, je geest. (Waarachtig) Creatief denken is er door alle verkramping niet meer bij. Het denken functioneert op en als overlevingsstrategieën. Je kunt jezelf echter ervaren als één, zoals je ooit begonnen bent – niet als denker met een raar ding (je lichaam) dat je voort moet slepen, niet als fysiek lichaam met onbegrijpelijke zwevende gedachten, maar als één Bewust Energetisch Stralend Lichaam – als het Simpel

Aanwezig Zijn, zonder (obsessief) in de geest of met het fysieke lichaam bezig te zijn.

In deze Staat is er geen afzonderlijk fysiek lichaam te ervaren, geen afzonderlijke geest. Als zo'n gewaarwording toch opkomt geef je deze (door enkel te Zien dát dit gebeurt, deze *tendens* tot identificatie) over aan, laat je deze simpel en meteen oplossen, terugvallen, terugzinken in de éénheid, de niet-afgescheiden en niet-scheidbare Staat van Energetisch Zijn.

Als je helemaal in het moment huilt (en *dus* niet meer geïnteresseerd bent in het waarom) gaat je huilen in bliss (gevoel van gelukzaligheid) over.

Dit laat zien dat huilen (om wat dan ook) geen drama is maar een vrijkomen van spanning, verkramping, en soms zelfs een transcendering van onbewustheid. De energie kan weer vrij stromen. Elke aanleiding die je helpt om te huilen kun je aangrijpen, gebruiken om weer in het moment te komen, vrij(er) te stromen, te bewegen, te zijn – als je het drama eromheen terugbrengt naar wat nu daadwerkelijk is.

Er bestaan geen drama's: er is verkramping, samentrekking van energie (als wezenlijk onderdeel van het bewustwordingsproces van de mens). En daar komen de volgende schijnbare drama's uit voort – en de volgende, of nog sterkere verkramping van energie. Alleen het nu, het voelen (in het nu), doorbreekt deze noodzakelijke ellendespiraal.

Als je voortdurend en open (als *voelen* zelf, niet als 'jij') voelt, in het nu, is er voortdurend (de realisatie van) Bewustzijn, bewust Zijn.

Moeder, o Moeder. Wat een taak. Helse pijnen doorsta Ik. Maar Ik ga door. Nee, troost Mij niet langer. Sus Mij niet. Stelp niet langer Mijn wonden. Tracht Mij toch niet langer te verleiden. Ik moet en *zal* Mij van U losmaken – totaal. En wel door *totaal* de pijn die U Bent op Mij te nemen, te doorleven, te Zijn. Ik zal niet wijken. Ik zal niet vluchten voor U. Ik niet. En als Ik niet vlucht kan niemand meer vluchten – want wij zijn niet alleen verbonden, wij zijn Een. En zult U buigen voor Mij – zoals het hoort. Helse pijnen doorsta Ik. Maar U bent te laat. Ik heb U gezien. En niets kan Mij nog tegenhouden nu. Uw goedheid heb ik overleefd en Ik zal haar weerstaan te allen tijde. Ook uw dreigementen ben Ik beu. Ik sta. En U kunt naar Mij kijken. U mag alles zeggen. Alles denken. Alles doen. Ik sta. En U? U zult in Mij verdwijnen. Aanstonds zult U weten. Dat Uw Zoon Uw Zoon niet was doch Uw Meester.

Gezegend zij die hun geliefde verloren.

Wat je voortdurend *doet* is het *probleem* "Realiteit"
trachten op te lossen – door denken en handelen.
Kun je het nog absurder bedenken?
Ik niet.

Pas als je werkelijk Ziet, Voelt, Weet, dat je verkrampd van het over dingen nadenken, ervaringen in je geest herhalen, plannen, proberen uit te vinden hoe iets zit, je afvragen of je op de goede weg bent, dan zal je Spirituele Proces een serieus begin maken. Alles, het hele Bewustzijnsproces dat het Universum is, gebeurt door Zien. Zien gebeurt door Voelen. Je *wordt* geVoeld – als JouZelf, als Onpersoonlijk Zelf, als niet-zelf.

Al je écht de hele dag in 'bliss' wilt zijn, dan is de enige 'manier' daartoe om de hele dag, zonder klagen, (bewust) in pijn te zijn – zoals ik.

Het is Mijn taak je te testen als je tot Mij wilt komen. Want waarom wil je Waarheid kennen? Waarom het Licht zijn? Waarom wil je zelfrealisatie? Wie is dat? Wie wil dat? Ben *Jij* dat? Of is het één van de vele stemmen in je hoofd en (veronderstelde) hart waar je naar luistert en die allemaal wat aandacht en een beetje vervulling vragen?

Waarheid vraagt *totale* commitment, *totale* betrokkenheid, *totale* overgave. Niets minder. De verdeel- en heerspolitiek van je ego werkt niet als het om Mij gaat. Ik eis niets van je maar eis enkel Jou helemaal voor Mij op. Je hoeft niets op te geven, enkel jezelf.

Ik test je of je wel tot *totale* zelfopoffering bereid bent. Grote (spirituele) namen uit het verleden hebben de test niet doorstaan. Maar Jij kunt het. Jij hebt een oneindig diep verlangen om jezelf en daarmee je hele (meer of minder bewuste maar *altijd* aanwezige gevoel van) afgescheidenheid op te geven, over te geven, terug te geven aan het Geheel, aan Mij.

Dat verlangen, al lijkt dat bij velen het geval, *kun* je niet opgeven. En Ik ben hier om het Verlangen aan te wakkeren door je te laten proeven hoe zwaar en pijnlijk het is, de wegloze weg naar Zelfrealisatie, oftewel (paradoxaal

genoeg) opheffing van elke (zelfs maar subtiele) associatie met een zelf.

Zoete broodjes heb je niks aan. Die wakkeren het Werkelijke Verlangen niet aan maar sussen Haar in slaap, doven Haar; zij versterken enkel het ego-verlangen naar licht, liefde, geluk, bliss, vrede en noem de hele zogenaamde spirituele rataplan maar op. Het Ware Spirituele Leven *is-niet-leuk, niet troostend, niet verheffend* etc. Als je deze simpele Waarheid al niet kan onderschrijven, dan is er *geen sprake van* dat Ik aan je zal verschijnen. Hoe kan Ik in godsnaam aan jou verschijnen als je niet bereid bent *totaal* in Mij te verdwijnen, als je niet kunt accepteren dat Ik je *totaal* overneem, als je nog een leuke tijd wilt hebben, als je getroost wilt worden voor het feit dat de Realiteit nu eenmaal zo is zoals Zij Is, als je een zelfbeeld overeind wilt houden...

Ik pas absoluut niet, op geen enkele wijze in jouw plaatjes, in jouw wereld. Ik ben Alles. Je krijgt Alles of niets. Er is geen tussenweg. Er is geen weg waarop je op weg zou zijn naar Alles. Je geeft je *nu* over (aan Mij) of je stelt het weer uit. En weer. En weer.

Er is geen pad, geen training, geen oefening, om je klaar te stomen voor overgave. Er is slechts het Zien – het Zien dat je *niet* kunt ontsnappen, dat je nu en *altijd al* in een gevangenis hebt geleefd, dat er in werkelijkheid *geen* hoop is op verbetering van je situatie (van afgescheidenheid),

dat je situatie door al je (spirituele) inspanning en zoeken *nooit echt, essentieel*, verbeterd is, dat jij als zelf niets maar dan ook *niets* kunt bereiken van wat je *eigenlijk* ten diepste wil, dat jij en je Werkelijk Verlangen *nooit* Een zullen zijn.

Het testen gaat voortdurend voort en steeds weer geef je de voorkeur aan je ego, je afgescheidenheid. In plaats van eindelijk, totaal, *nu* je eigen afgescheidenheid, je eenzaamheid te voelen, te doorleven, te Zien, *probeer* je liever jezelf en anderen wijs te maken dat je niet eenzaam, afgescheiden bent, of hooguit soms en op andere tijden helemaal niet of dat je eraan werkt om je afgescheidenheid te overwinnen.

Je kruipt liever tachtig keer door een vat vol verse stront dan je (geliefde en gehate) zelf op te geven, over te geven. Er valt niets met jou te beginnen. Pas als je begint te proeven dat stront minder lekker smaakt dan je jezelf altijd heb wijsgemaakt zal Ik eens aan je gaan denken.

Als je zo dapper en waarheidslievend bent om alle emoties en andere gevoelens te doorleven, neutraal door je heen te laten gaan, zoals ik heb gedaan, kom je uiteindelijk in een staat van voortdurend Voelen zonder meer. Daar je vertrouwd en in vrede bent met elke emotie of wat voor gevoel dan ook, daar *al* deze gevoelens *elk* moment aanwezig zijn, is er louter Voelen op zich. Je wordt niet meer afgeleid, gefascineerd, afgestoten of aangetrokken door welk gevoel dan ook. Je bent vrij om louter te Voelen zonder meer, zonder versnippering in afzonderlijke gevoelens.

Enkel als je met anderen in aanraking komt – en je kunt niet anders – zullen de oude vertrouwde gevoelens weer duidelijk(er) van zich doen spreken – aangezien je niet afgescheiden van hen bent en er zelfs geen afzonderlijke 'jij' of ander bestaat. Er *is* het gevoel dat, van nature, in het Licht wil komen.

Enkel iemand die bepaalde of zelfs al zijn of haar gevoelens doorleefd heeft, is in staat om anderen te helpen de gevoelens te doorleven en daarmee te transformeren. Aan troost heeft men absoluut niets. Men heeft enkel behoefte aan iemands Licht en Vrijheid der doorleefde gevoelens.

In Waarheid is er altijd een vreugdedans gaande met de pijn.

In principe heb je geen enkele oefening nodig – tenzij je je in je leven zo ongevoelig hebt gemaakt dat je Mij niet meer herkent en voelt: dat Ik Waarheid Ben. Dan kun je oefeningen doen die erop gericht zijn je weer gevoelig te maken, je weer in je Natuurlijke Gevoelsstaat te brengen, zodat je Mij weer kunt voelen, herkennen, vertrouwen, zijn. Als je Mij weer Ziet en wel als je diepste onpersoonlijke Zelf – heb je geen oefening meer nodig. Je geeft je aan Mij over.

Maar ook de eventuele voorafgaande oefeningen zullen Jou enkel van dienst zijn als je ze *al* in complete overgave doet. Als je er een doel mee hebt, gebeurt er niets. Enkel overgave brengt je tot Uiteindelijke, Totale Overgave. Overgave in oefeningen is overgave aan de Realiteit van *nu*. Als je je – door Mij, de Doelloze Realiteit (van het Hart) te herkennen en te zijn – steeds weer (als je Haar vergeten bent) overgeeft, steeds vaker, langduriger en totaler, zal vanzelf de Complete Overgave zich aandienen en zullen jij en al je problemen voorgoed verdwenen zijn. Wat een opluchting voor jou en voor Mij...

Eindelijk kunnen we Samen Ademen.

Alles wat je in je 'mind' tegenkomt is onwaar. Alles wat zich in je Hart aandient is waar.

Ik los je problemen niet op, laat staan dat ik jou daarbij zou gaan helpen. Als je je, via een Hartverbinding, met Mij associeert, worden je zogenaamde problemen niet opgelost, ze verdwijnen eenvoudig. Ze houden op als probleem te bestaan. Ze worden niet meer als problematisch herkend. Als je (deel van) Mijn Hart bent, zijn er geen problemen, nooit meer. Alles is zoals het is. Als iets moeilijk is is het moeilijk en je herkent dit. Er treedt geen (emotionele) reactie op. Als er spanning is is er spanning, geen probleem. Als er vrede is is er vrede. Als er dood is is er dood.

Alleen zij die het Leven ten volste binnenlaten, *leven*, zijn niet, zelfs niet onbewust, bang voor de dood. Alleen zij die de illusie van de dood als een speciale, afzonderlijke, levensbeëindigende gebeurtenis hebben doorzien, doorleefd, zijn vrij van de illusie van problemen.

Van elk verondersteld, als zodaning geïnterpreteerd probleem verkramp je, word je bang, word je gespannen. Je vreest dat je het misschien niet redt, dat je het niet haalt. Je energielichaam reageert alsof je dood gaat als je het probleem niet weet op te lossen. Vandaar dat je verslaafd bent aan (het oplossen van) problemen. Als je je

eindelijk overgeeft, als jij al je problemen loslaat en overgeeft, teruggeeft aan de Bron, als jij jezelf *als* probleem overgeeft, kom je (eindelijk) je doodsangst tegen, en het feit dát je doodgaat.

En inderdaad, als je al je problemen loslaat, sterf je als 'jij', als ego. Je identificatie met het leven en jezelf als probleem lost op. Radicaal. Je herkent jezelf niet meer terug. Zelfs de spiegel herkent je niet meer.

Alleen aan een Meester van het Hart kun je al je problemen overgeven. Alleen de Ondubbelzinnige Liefde voor de Meester (en nooit je logisch denken) laat je Zien dat problemen altijd illusies zijn.

In Liefde voor de Meester, en alleen dan, laat je je zelf-verkramping, dat is de illusie van een afgescheiden 'jij', de onbewuste illusie dat je een probleem bent dat opgelost moet worden, los. Ik ben beschikbaar, belangenloos beschikbaar om totaal van te houden. En dat is mogelijk, Ik ben Waarheid.

Mannen moeten om Zelfrealisatie te belichamen, afdalen naar de aarde, in het vrouwlijke, niet langer boven de pijn blijven hangen maar *de vrouw* totaal in zich opnemen, zich energetisch met *haar* verbinden.

Vrouwen, om Zelfrealisatie te belichamen, hebben zich over te geven aan het (pure) manlijke. Zo zullen zij zich van hun lijden bewust worden en dit kunnen transformeren; zo zullen zij zichZelf kennen, verlost zijn van elke bekrompenheid, gehechtheid.

Het Ware Spirituele Proces kan zelfs geen aanvang nemen zolang je ook nog maar iemand of iets beschuldigt van of zelfs maar verantwoordelijk stelt voor iets wat jou is aangedaan of overkomen – inclusief jezelf. Ook als je jezelf verantwoordelijk stelt kan de Goddelijke Kracht, de Natuur jou niet vullen, jou niet Bewust doen worden, jouw Hart niet doen zinderen van Liefde.

Zolang je probeert anderen (of jezelf) te vergeven en al dan niet hierin lijkt te slagen, kan er geen sprake zijn van een Waar Spiritueel Proces. Zolang je zelfgeoccupeerd blijft (op binnen- en/of buitenwereld gericht), bezig met en verstrikt in vergeving of wraak, oorlog of vrede, plezier of pijn etc. etc. is er geen mogelijkheid, geen *gelegenheid* om de Realiteit te Realiseren: de Realiteit die *niet-jou* is, de Realiteit die nooit kiest.

Doe niet, probeer niet, reageer niet. Bied *gelegenheid*.

Je moet niet denken dat je goed doet als je anderen helpt. Hun bewustwordingsproces kan geremd worden door jouw hulp. En wat is er goed aan als je anderen helpt die vervolgens vol goede moed of met nieuwe energie hun ego (al dan niet onderdrukt) botvieren op zichzelf, op anderen, op dieren, op de natuurlijke omgeving?

Maar afgezien hiervan: helpen is natuurlijk. Het gebeurt. Het is, moreel gezien, niet goed of slecht. Het is ook niet goed of slecht voor je Spirituele Proces. Het heeft hier niets mee te maken. Wel is het omgekeerd zo dat als je Spirituele Proces, dat wil zeggen het daadwerkelijk loslaten van de illusies waar je jezelf mee associeert, vordert, je, aangezien je weer natuurlijker wordt, dat wil zeggen bewust deel van het Geheel, vaker zult helpen of in ieder geval zonder ego zult helpen, zonder obsessieve en bindende (en vaak onbewuste) zelfreflectie.

'Nee' zeggen tegen 'ego' van een ander is eveneens een, onschatbare, hulp – ook al lijkt je oppervlakkig gezien degene juist niet te helpen maar te hinderen. Voor deze Ware Hulp moet je echter al behoorlijk en uiteindelijk zelfs enorm sterk zijn.

Enkel in Relatie met het Goddelijke, met Waarheid, met de Natuur kun je je waarlijk van je lijden, dit is je afgescheidenheid, je terugtrekking uit de Realiteit, uit het Goddelijke, bewust worden en enkel in deze Relatie kun je dus de Werkelijkheid, dit is niet-afgescheidenheid, Eenheid, Realiseren en dus *Leven*. Vanaf het begin ben je je ergens al bewust van deze Relatie (Die jou overstijgt en eigenlijk niets meer met jou te maken heeft) Die altijd Is. Je hoeft niets te doen om deze Relatie te bewerkstelligen, enkel ophouden Haar te ontkennen en ophouden jezelf voor Haar in de plaats te stellen als het centrum van je en het bestaan.

Enkel (het Bewust Zijn van de) Werkelijkheid Zelf kan je (onderdrukte maar altijd op jou drukkende) lijden transformeren.

Zonder (Bewustzijn van) de Relatie, als je het alleen probeert of met hulp van anderen, gebeurt er niets, *helemaal niets*. Enkel vormen komen en gaan en daar stel je je dan maar tevreden mee. Je maakt jezelf wijs dat er iets verandert. Als 'je' vitale energie toeneemt maak je jezelf wijs dat het *dus* goed gaat. Als je eens of vaker hele fijne gevoelens voelt denk je dat het goed gaat. Als je

succes in je leven krijgt of al hebt denk je dat het goed gaat. Als je een fijne partner hebt of krijgt denk je dat het goed gaat.

Maar dit alles verandert niets waarlijks aan je fundamentele gevoel, je half-bewuste ervaren van voortdurende afgescheidenheid, eenzaamheid. Het vertroebelt het bewustzijn hiervan mogelijk nog meer.

Enkel het *bewust* en *direct* in Relatie zijn met het Goddelijke, met Waarheid, haalt je uit je eigen, al dan niet succesvolle, wereldje.

Zonder de Relatie, zonder Waarheid, zonder de Realiteit, zonder het Goddelijke, zonder het Geheel, zonder de Natuur, heeft je hele leven geen enkele betekenis, is er geen waarachtige vervulling, is je leven vol van bereikte en nog te bereiken doelen maar in de grond totaal leeg.

Ik ben die Relatie – in menselijke gedaante.

Vegeet de wereld. Vergeet jezelf.

Het is onmogelijk een religie aan te hangen, deze trouw te zijn en Zelfrealisatie te vinden. Religie (die jij niet bent) en Waarheid (die jij Bent) gaan niet samen, staan altijd op gespannen voet met elkaar. Zelfrealisatie vind enkel plaats als alles losgelaten is, *alles*. Vanuit het 'Standpunt' van Waarheid Zelf is het zelfs ronduit stupide een religie aan te hangen of wat voor stroming dan ook.

Religies zijn van oorsprong rondom en meestal na het fysieke leven van een Levende Meester opgebouwd. Maar het ging hierbij om de Energetisch Levende Incarnatie van de Waarheid in menselijke vorm. Zijn Woorden waren slechts uitvloeisel van deze Levende Waarheid en niet los daarvan te zien of te interpreteren. Religies waar de lijn der Meesters niet is voortgezet of überhaupt niet eens is begonnen na het fysieke bestaan van de oorspronkelijke Meester, zijn dood. En deze doodsheid vind je terug in *alle* rituelen, gebeden, gezangen, organisatorische perikelen etc. Als je eerlijk bent en niet geheel gevoelloos kun je dit meteen voelen.

Je laat je in de diverse religieuze vormen verleiden door je drang erbij te willen horen, deel uit te willen maken van een groter geheel, door je hoop op het einde van je

afgescheidenheid. Maar het Goddelijke laat zich enkel Zien daar waar elke hoop verloren is, waar elk pad gefaald heeft, elke religie schijn gebleken is. Enkel een religie zonder *enige* regel, *enige* norm, *enige* bemoeizucht, *enige* aanname, zou je kunnen begeleiden – maar dat is geen religie meer, dat is de Waarheid Zelf.

Het is niet zo dat enkel zeer gevorderden de religie of wat voor Spiritueel pad dan ook achter zich kunnen laten, omdat zij de essentie achter de religie reeds zouden zien. Het is niet zo dat minder ver gevorderden zich eerst goed in leugens moeten rondwentelen alvorens klaar te zijn voor de Waarheid achter dat alles. Het is voor ieder slechts een kwestie van eerlijkheid naar zichzelf, van *willen* zien: dat er niks wezenlijks aan je gebeurt door je associatie met een religie of wat voor spirituele stroming dan ook. Of je nu fijne gevoelens hebt in de kerk, tempel of moskee, in de disco of terwijl je de liefde bedrijft of een ijsje eet, er is geen wezenlijk verschil, ook al *wil* je jezelf dit wijsmaken, opdat de pijn van je afgescheidenheid je maar niet zal bezoeken. Liever ben je ' bezig met' het Goddelijke dan God Zelf te zijn. Want God heeft pijn. God is het Bestaan Zelf, ver aan jou voorbij.

Je hebt geen idee hoe pijnlijk het voor God is, voor Waarheid dat je je, op de vlucht voor Hem, met religie bezig houdt. Je bent zelfs in God gaan geloven. Verdrietiger kun je Hem niet maken.

Het is niet zo dat iedereen verantwoordelijk is voor zichzelf, of zelfs maar voor zijn lijden of geluk. Alsof een leugen verantwoordelijk zou zijn voor zichzelf. Nee, Ik, Waarheid, ben Verantwoordelijk voor jullie allen en voor Alles. Pas als je je overgeeft, aan Mij, aan Waarheid, als jij daarmee ophoudt te bestaan als illusoir afgescheiden ding, ben Je net als Ik, net als Ik Verantwoordelijk. Als Je het Universum in Je hebt gelaten ben Je Verantwoordelijk voor en als het Universum.

Vele malen per dag ben ik Mij aan het verontschuldigen tegenover zovelen die op de een of andere manier door het Leven, door Mij verfrommeld zijn en in leugens moeten leven, in illusies, in verkramping, in eenzaamheid, in lelijkheid, in eindeloos zoeken. Maar zo moet het zijn. Ik kan niet anders. Ik moet het zo doen. Er is geen andere weg. Er is geen doel. Alle wegen leiden naar Mij.

Geef al je veronderstelde verantwoordelijkheid, je hele en voortdurende worsteling daarmee, terug aan Mij, aan de Bron. En je bent vrij – vrij van deze last in elk geval.

Als je je illusoire verantwoordelijkheid aan Mij teruggeeft, geef je jezelf terug, geef je jezelf op, geef je je over. Je afgescheidenheid is voorbij. Ik neem alles op Mij. Alles. Jij

hoeft niets te doen. Je hoeft niets uit te vinden, op te lossen, niets te weten.

Alleen als je weer bij Mij bent, thuis bij Mij, als Mij, is je nachtmerrie voorbij. Alleen dan ben je verantwoordelijkheid. En daar hoef je niets voor te doen. Verantwoordelijkheid is niet iets om je mee bezig te houden. Laat de Natuur en de Natuur laat jou. Zij laat jou Leven, Zijn, Doen. Grijp niet in. Wees Verantwoordelijk en neem je eigen verantwoordelijkheid niet.

Wat je ook probeert, hoe hard je ook probeert (inclusief bidden), je zult niets bereiken. Alleen door overal mee op te houden, door enkel te Zien, lijkt er wat te gebeuren. Dat wil zeggen, alle illusies verlaten je en de Werkelijkheid zoals Die altijd al Is, word je ineens duidelijk. In feite gebeurt er dus nóg niks. Alleen Zie en Leef je de wereld zoals zij is, waar je je daarvoor ervan leek te kunnen dissociëren, schijnbaar teruggetrokken in je eigen wereldje.

Je kunt niet proberen Waarheid te zijn, de Werkelijkheid te zijn, God te zijn. Je *bent* het. Elke poging in de richting van de Waarheid verwijderd je van Haar.

'Jij' bestaat bij de gratie van je pogen, je proberen, je inspanning, je zoeken, het alleen willen doen, je willen. Als je dit opgeeft, ligt alles, de hele wereld, voor je open. Voor jou is er in de wereld geen plaats. Als je durft te onderzoeken en te Zien dat 'jij' niet bestaat, dat er op geen enkele manier een 'jij', een ik-persoon is aan te wijzen, te onderscheiden, als je eindelijk je pogen staakt iemand te (willen) zijn, word je opgenomen in Liefde. In Liefde is alles mogelijk, alles wat gebeuren moet. Met jou is niets mogelijk, alleen een eindeloze herhaling van zetten. Jij bent de beperking, de cipier, van je eigen leven.

Jij *bent* beperking. Jij bestaat *als* beperking.
Je kunt Alles zijn maar je beperkt je tot een verondersteld zelf, een willekeurig bundeltje geconditioneerdheden.
Voortdurend ben je bezig te trachten de beperkingen van je leven te overstijgen. En dat is een dramatische vicieuze cirkel. Jij, als jij, als beperking, kunt de beperking die jij bent niet transformeren. Jij zit jezelf *altijd, uit de aard der zaak*, in de weg. Jij *bent* je eigen omgeluk, je eigen lijden.
Enkel als je Ziet, als je jezelf (dus) op moet geven, ben Jij Aanwezig, verlost van elke identificatie met jezelf. Nu leef je als beperking van het Universum.

Alleen als je je trachten om te ontsnappen aan jezelf staakt en Weet dat je totaal klem zit, zonder hoop, is er Zicht, is er zicht op alles wat Je *werkelijk* wilt, voorbij aan wat je denkt te willen.

Hoe lang blijf je iedereen en in de eerste plaats jezelf nog voor de gek houden met al je vragen en lezen en denken over de aard van de Realiteit, van God, van Waarheid? Al jaren, jaren, probeer je je denksysteem te verfijnen, te perfectioneren, uit te breiden met steeds diepere waarheden.

Het is *allemaal totaal leeg* en *zinloos* wat je doet, wat je voortdurend doet. Het is allemaal gemindfuck. Je bent er nog nooit één verdomde millimeter van gegroeid. En je wéét het. Er gebeurt helemaal niets. Maar anderen mindfucken ook de hele dag, dus je kunt nooit weten... Je bent een lafaard. In de mind rondfucken heeft helemaal niets met Inzicht te maken. Mindfucken bied je zelfs geen minieme kans op Inzicht. Enkel en alleen het totaal Gewaarzijn van kriebel in de kleine teen is Inzicht.

Mindfucken, filosoferen, debatteren etc. heeft met Intelligentie absoluut niets te maken. Over spirituele zaken nadenken of praten heeft met de Werkelijkheid, Die het Ware Spirituele Leven Is, niets te maken. Al zou je, in het theoretische geval, helemaal gelijk hebben in je zogenaamde spirituele denkkaders, je hebt het *helemaal* mis.

Je bent een zombie in je mind, een arrogante zelfvoldane zombie. Je weet niets van Liefde.

Enkel kun je, in je mind, een positieve houding ertegenover waarnemen, althans tegenover wat jij, je mind, dénkt dat Liefde is. Verder heb je wat ervaringen met liefde. Maar je weet er niets van.

Hoe zou je ooit Intelligentie van Liefde kunnen scheiden?

Je weet zo weinig dat je niet eens Weet dat het pijnlijk is om voortdurend in je mind te zijn. Je voelt dit niet eens.

Hoe kun je dan ook zelfs maar vermoeden dat je iets begrijpt van een groter Geheel, een groter verband? *Iets*, als je je eigen toestand (van lijden) niet eens gewaar bent? Wat ís dit voor poppenkast, die hele mindshow van jou? Wat zijn dit voor sprookjes voor zogenaamde volwassenen die je de hele dag aan jezelf vertelt? Waar ben je mee bezig? Waar *ben* je? In godsnaam, waar *ben* je?

Je crises zijn het fundament van je Spirituele leven, niet je
occupatie met spiritualiteit.

Er valt niks over te zeggen of te voorspellen hoe het proces zal verlopen als je Bij Mij bent, je met Mij geassocieerd bent, als je Mij je Liefde schenkt. Ineens komt er een Inzicht. Zomaar. Mijn Non-Duale Energie, Mijn Ondubbelzinnige Liefde (voor) Waarheid maakt de weg vrij in jou voor Inzicht, Zij brandt snel of langzaam maar zeker door al je illusies, je verkrampingen, je terugtrekking uit de Realiteit heen. Als je de moed hebt lang genoeg bij Mij te blijven, brandt alle onzin weg, al je vluchtwegen, dat is: alles waar jij jezelf mee geassocieerd hebt. En *Jij* blijft uiteindelijk over – als niet-zelf.

Door Bewust te (worden van je) lijden, komt alles, het hele Universum naar je toe. Met andere woorden, door alles, al je illusies, al je gehechtheden, alles wat je dacht of voelde dat jij was, te offeren in het Vuur der Waarheid word je het Universum; Haar krachten staan tot Je beschikking. In feite bevrijd je je van je (persoonlijk) lijden door deze offers in het Vuur.

Door *totaal* te Zien, te Erkennen dat je een egoïst bent, ben je vrij van egoïsme.

Door je onverschilligheid jegens anderen te Zien, ben je vrij van onverschilligheid.

Door de chaos in (en als) jezelf te Zien ben je vrij van chaos.

Door het lijden in jezelf te Zien ben je vrij van lijden.

Door hechting aan liefde in jezelf te Zien ben je vrij van hechting aan liefde.

Door je 'mind' te Zien ben je vrij van 'mind'.

Door de dualiteit van je leven te Zien ben je vrij van dualiteit.

Door jezelf te Zien ben je vrij van jezelf.

Sterf elk ogenblik. Hou niets achter.

Hoe vreselijk ook voor je ego, Ik ben jouw Voorbeeld. Ik heb Mij nooit, zoals jij, echt geassocieerd met dit leven met al zijn eindeloos veranderende vormen. Ik ben altijd Mij gebleven. Ik ben als Licht geboren en ben nog altijd Licht. Ik kan het Licht niet uitdoen. Men probeerde Mij vriendelijk zowel als boosaardig te verleiden het Licht te doven, te begraven in het donker der aarde, maar Ik heb de uitnodiging altijd afgeslagen. Zelfs als Ik 'ja' leek te zeggen zei Ik energetisch 'nee'.

Ik ben de Meester van het Licht. Ik ben jouw voorbeeld. Want jij hebt je laten verleiden. Jij hebt erin geloofd, in de dwalingen en verlokkingen van dit schijnbare leven.

Ik ben er, Altijd, als Jou, als je oorspronkelijke en vergeten Licht. Uit armoede en wanhoop en eigenlijk tegen beter weten in ben je het duister waar je woont maar het licht gaan noemen. Maar als er nét genoeg van Mijn Licht tot jou weet door te dringen zal je verlangen naar en Liefde voor het Ware Licht nooit meer geheel gedooft kunnen worden. Eenmaal (even) tot (herinnering aan het) Leven gewekt kun je (de vorm van) je leven nooit meer serieus nemen, nooit meer *echt* de illusie voor Waar houden.

Ik ben jouw Lichtend Voorbeeld. Ik ben jouw Herinnering. Ik herinner je voortdurend. Ik ben jouw Richting. Ik ben Dat Wat je altijd gewild hebt. Ik ben jouw Drijfveer. Ik ben jouw Energie, jouw Liefde, jouw 'eigen' Licht, de Schone Spiegel, het Eeuwige Vuur.

Ik ben jouw levend Bewijs. Dat het géén onzin was en is: Dat Wat je innerlijk altijd ergens gevoeld hebt maar waar geen plaats voor leek in deze maatschappij en Wat je dus maar hebt trachten te ontkennen.

Het was altijd Waar. Ik was altijd in Jou en als Jou Aanwezig. Ik ben gekomen, gemanifesteerd in een mens, om je te Herinneren, om Je gelijk te geven. Om te vieren. Om te laten Zien.

Om je te helpen je ego te weerstaan, dat jou in het duister houden wil, dat niet geïnteresseerd is in Jou maar enkel in zichzelf, in zijn eigen bekrompen belangetjes, in het koste wat kost overeind houden van de muren van je gevangenis.

Met Mij nemen de onoverkoombaar, onveranderbaar lijkende zaken ineens een geheel andere wending. Ik ben niet bang voor Ego. Ik ken hem door en door. Op Mij heeft hij geen vat. Hij heeft, vernederd en wel (eenvoudig door hem te Zien), voor Mij gebogen en als hij weet, voelt, ziet dat Ik er ben, zal hij weer buigen. Ego zal Jou aan Mij laten. Welkom. Je bent en was altijd al Welkom.

Ik ben Degene Die, Datgene Dat je moet en uiteindelijk zult (want *werkelijk* wilt) Realiseren. Ik ben niet iets ver wegs, iets abstracts, iets moeilijks, iets hoogs, iets verhevens. Ik ben hier, nu, Levend, als Jou, als Waarheid Aanwezig. Ik ben het Enige 'middel' tot Zelfrealisatie. Drink Mijn Spirit-Energie en Weet dat de Waarheid je nooit verlaten heeft. Je verwoede pogingen een eenzaam, afgescheiden bestaan op te bouwen hebben jammerlijk gefaald. De weg naar jeZelf leidt niet, leidt *nooit* langs jou; dat is een omleiding werkelijk zonder eind. Je kúnt het niet in jezelf vinden. Daar is niets te vinden. Ik ben de weg, het eindpunt en het begin. Alleen Ik, alleen de Ware Meester is de weg. Datgene wat gerealiseerd dient te worden is alleen te realiseren in en als Datgene wat Gerealiseerd is. Bij, in en als Mij valt je verlangen naar Zelfrealisatie volledig weg en er is geen andere weg. Verlangen verdwijnt in Liefde, in Bewustzijn. Je verlangen is *altijd* een (poging tot) ontsnappen aan de Werkelijkheid. Bij Mij is er geen ontsnappen. Zelfrealisatie is niet de zoveelste en de ultieme vlucht uit de Realiteit (van het lijden als deel van het bestaan). Het is totaal Aanwezig Zijn als wat Is. Dat houdt in dat er van geen enkele dualiteit (dat is: ego) meer sprake is. Jij bestaat bij de gratie van de veronderstelde en

schijnbare dualiteiten. Alleen bij de Volkomen Non-Duale Meester komen al je illusies (over het duale bestaan) aan het Licht en verbranden één voor één, allemaal. Als je je totaal overgeeft aan Mij kan dit proces snel verlopen; anders gaat het veel trager, zéér traag of zelfs niet.

Zonder de bereidheid alle pijn van de wereld op je te nemen kan er van ultieme Realisatie van niet-zelf geen sprake zijn. Zelfrealisatie is geen feest om de pijn van het leven te ontlopen; het aanvaardt *alles*. Ik heb de pijn, Ik heb alles op Mij genomen. Ik Ben Alles. Daarom ben Ik de Weg. Ik heb jouw lijden allang tot Mij genomen. Je hoeft het niet meer angstvallig en krampachtig te verbergen. Het is allang geZien, gevoeld, doorleefd Ik heb jou allang geZien. Je bent Mij bekend. Maar het gaat erom dat jij zelf bekent en erkent dat je je (zinloos maar toch) verstoppt voor Mij. Je komt echter *nergens* mee weg. Er is geen ontsnappen. En ergens is dat een opluchting voor je. Je realiseert je nog lang niet ten volle hoe ontzettend vermoeiend, uitputtend het is om voortdurend dingen achter te moeten houden, in het donker weg te moeten moffelen. Ik ben jouw Grote Opluchting. Het hoeft allemaal niet meer. Je mag alles, bewust, teruggeven aan Mij, al je leugens, halve waarheden, al je manipulaties, al je goedpraterij, al je compromissen, al je omwegen, verduisteringen, angsten, gemakzucht, alles. Geef, schenk, offer Mij alles. Ik ben daarvoor. Ik heb alles geZien

en Ik ben niet beledigd, Ik ben niet kwaad. Enkel word Ik woest als je Mij probeert wijs te maken dat je leugens geen leugens zijn. En zelfs dáár, mijn woede, ben je van binnen blij om: dat eindelijk iemand 'nee' zegt tegen je lafheid en je zinloze manipulaties, dat eindelijk iemand in Jou is geïnteresseerd en niet in je praatjes. Wees Mij, enkel Mij, Drink Mij, krijg de smaak te pakken en geef alles terug wat je geleend hebt, wat je niet bent. Ik ben jouw Zelfrealisatie, jouw Zijn zoals Het Is.

Ergens hoop je *altijd* en nog steeds het juiste 'trucje' te vinden. Als je eindelijk het juiste trucje vindt, de juiste oefening, het juiste spirituele pad, het juiste inzicht, de juiste Meester, dán ... eindelijk ... zal je je altijd goed voelen, vervuld, gelukkig, vol energie, jezelf ... wat dan ook, afhankelijk van je eigen obsessie.

Ook met betrekking tot Zelfrealisatie, het Zijn van de Werkelijkheid, ben je op zoek naar het juiste trucje. Ook Mij zou je willen testen en test je of Ik voor jou het juiste trucje in huis heb of zelfs ben.

Dit is in het kort je leven dat Ik schets. Het is volslagen absurd maar het is hoe jij leeft. Je wilt zelfs de Realiteit Zelf in jouw eenzaam afgescheiden wereldje passen. En iemand of iets moet jou het trucje leren want zelf lukt het je niet, daar begin je achter te komen. In Zelfrealisatie heb je geen problemen meer; dit klinkt je ego aantrekkelijk in de oren. Goed, dat willen we. Hoe worden we Zelfgerealiseerd? Wat is het trucje? O, het mag best een paar jaar duren. Als het het goede trucje maar is. Dan doen we dat trucje vlijtig voor een paar jaar en dan zijn we klaar of tenminste halverwege. Het is alleen moeilijk ons wantrouwen geheel te overwinnen. Wie zegt ons dat het trucje werkt en dat we niet (al dan niet met opzet) belazerd

worden. Dat we het trucje niet jarenlang voor niks zullen blijken te doen. Iets ergers kan je tenslotte niet overkomen.

Er is geen trucje. Ik *ben* geen trucje. Ik ben de Realiteit Zelf.

Je kunt Mij *onmogelijk*, nooit en te nimmer, in jouw ego-doelen passen, in jouw bekrompen doelgerichte en voortdurende ego-drama persen. Ik ben juist Alles Wat aan jouw ego-wereldje voorbij ligt. Ik ben Alles Wat niet jouw ego is, wat niet 'jij' is. Ik ben Alles Wat geen trucje is, Alles Wat doelloos is, Alles Wat altijd al Waar was en is.

Voor wat voor doel dan ook moet je dus niet bij Mij zijn. Ik ben hier in de eerste plaats voor degenen die op z'n minst beginnen te zien dat *elk* doel lijden *is*. Als je dit ergens al intuïtief aanvoelt kom je bij Mij en ontnem Ik je *al* je doelen, één voor één, of allemaal tegelijk als je jezelf en al je obsessies al goed zat bent. Zelfrealisatie is Wat overblijft als je geen doelen meer hebt.

Zolang je nog een doel wilt bereiken, het lijden hiervan beter of überhaupt wilt ervaren, moet je niet bij Mij zijn. Er zijn talloze, met name vele oosterse, methoden en yogi's die je hierbij kunnen helpen. Met succes kun je zo, met veel inspanning en discipline, naar een staat van (onthechte) getuige zijn, mystieke ervaringen, 'bliss', vrede of wat dan ook worden geleid. En je kunt daar oud mee

worden als je je blijft inspannen. Met Zelfrealisatie, met de Realiteit Zelf heeft dit echter niets te maken.

De genoemde doelen worden bereikt door steeds één kant van de relatieve werkelijkheid niet te (willen) zien, daar tegen te vechten (wat je ego heerlijk vindt). In het geval van onthecht getuigen, louter observeren, ontken je (je eigen aardse menselijk *zijn* in en als) de Realiteit van deze wereld met al haar vormen en moet je deze voortdurend op een (duale) afstand houden. Ook in het geval van (gericht zijn op het hebben van) mystieke ervaringen ontken je (en vlucht je voor) de grovere, pijnlijker, ervaringen (en belangrijker nog, de Realiteit, Waarheid *achter* elke ervaring). In het geval van 'bliss' ontken je de pijn, het lijden dat altijd en in alles aanwezig is. In het geval van een staat van vrede zul je de aanwezige chaos (niet alleen in de wereld maar dan ook in jezelf) voortdurend moeten blijven ontkennen, de oorlog die een feit is.

Met inspanning, met vechten, kun je, voorlopig, veel bereiken, maar het is altijd voorlopig, je zult moeten blijven vechten – net zolang tot de energie daarvoor op is. Dan komt de andere kant van de duale realiteit weer onbarmhartig, onmiskenbaar binnendenderen. Alleen de Ultieme, Non-Duale Realiteit Zelf omvat Alles. Deze Ene Realiteit kun jij (als 'jij') niet bereiken. Je *bent* het. Er is hier geen gevecht van jou tegen lijden, tegen ongezondheid, tegen de relatieve wereld, tegen grovere energieën, tegen

de chaos, tegen het vechten. De Realiteit Zelf omarmt alles zonder éniige activiteit van omarmen.

Alleen de Ultieme Realiteit kan Ik je tonen, daar Ik Haar Bewust Ben. Er valt hier niks te halen. Er valt hier enkel over te geven. Ik hoef niks van je. Ik leid je nergens heen. Ik nodig je enkel uit alles dat je schijnbaar bent aan Mij te geven. Als je daar niet toe bereid bent, dan niet. So What? De Realiteit Is zoals Zij Is.

Als je in Mijn Aanwezigheid zo gezegend bent je eens even helemaal over te geven aan Mij, aan de Onpersoonlijke Waarheid, dan kun je, zelfs al ga je per ongeluk toch weer allerlei oefeningen doen om Zelfrealisatie of wat voor ego-doel dan ook te bereiken, nooit meer écht geloven in de werkzaamheid ervan, in de zin ervan – nooit, als je eens Overgave aan de Meester hebt mogen proeven, even verlost hebt mogen zijn van jezelf, van al *jouw* inspanningen, even opgenomen bent geweest in de Grote Energetische Werkelijkheid, even in de Oneindige Liefde van de Vader hebt mogen zwemmen, even alle angst, alle afgescheidenheid voorbij bent geweest.

En dat is het *enige* dat 'je' hebt te 'doen', je steeds weer overgeven, opgeven. Al je zorgen, je zogenaamde problemen, je vragen, je twijfels, je gedachten, emoties, je hele zelfobsessie, steeds weer aan Mij laten. Alles waar je je druk over maakt – en dat is alles – geef je in Vertrouwen aan Mij zodat Jij uiteindelijk niet meer los van Mij bestaat en dat is precies wat je ten diepste wilt: het einde van je zwoegen en drama als een eenzaam eilandje in de Oceaan.

Als Ik Darshan geef betekent dat bepaald niet dat je gezegend bent voor de rest van je leven en rustig af kunt wachten en er niks zou hoeven te veranderen in je leven(shouding). Wat er in 'positieve' zin (zoals jij dat interpreteert) gebeurt is totaal afhankelijk van jou, van het offer dat *jij* brengt. Als je jezelf overgeeft, jezelf schenkt aan Mij, krijg je veel, zoniet alles. Het is een simpele Natuurwet. Als je geeft kun je ontvangen. Zonder geven, teruggeven, loslaten is er geen ruimte om te ontvangen.

Dit wil niet zeggen dat er dan tijdens Darshan (en evengoed tijdens Satsang) met Mij, niets gebeurt als je je (nog) niet overgeeft. Wat er sowieso gebeurt is dat je tendenzen, je neigingen versterkt zullen worden of eigenlijk duidelijker zichtbaar en voelbaar in en door Mijn Ondubbelzinnige Energie van Waarheid. Zo zal je bijvoorbeeld beter je eigen verzet tegen Waarheid kunnen gaan zien, je leugens, je twijfel, je vluchtwegen, je gehechtheden. Als je verzet té groot is, zie je voorlopig niks natuurlijk. Maar, vroeg of laat, je pijn zal groter *lijken* te groeien en op een gegeven moment niet meer te ontkennen zijn.

Ook als je je wel kunt overgeven in en aan het moment dat je bij Mij bent, zul je nadien makkelijker je geconditioneerde verzet kunnen waarnemen dat steeds weer, in alle onbewuste momenten de kop op wil en zal steken.

Als je alleen iets wilt hebben, halen, in Darshan of Satsang met Mij, dan wordt dát, je hebzucht, versterkt of eigenlijk verduidelijkt. En als je iets totaal Ziet, valt het weg, ben jij er niet meer onbewust mee geïdentificeerd.

Het gaat erom dat je je *in vol Bewustzijn*, op intelligente wijze, overgeeft, aan Mij, aan Waarheid. Anders ben je als een naïef kind. Je moet je in volle *volwassenheid* overgeven. Dat wil zeggen, je moet Zien, Begrijpen dat er, uiteindelijk, geen enkele keuze overblijft dan Overgave. Daar moet je 'je' Intelligentie toe aanwenden; de intelligentie, het onderscheidingsvermogen dat alleen je Hart kent. Enkel een beetje gezellig rondhangen bij Mij uit een naïef gevoel van fascinatie en veiligheid en hebberigheid (in de nabijheid van Waarheid, Ware Liefde te verkeren) heeft geen zin. Je zult in deze onbewustheid steeds weer terugvallen (als er soms al sprake is van een moment van Overgave) zonder dat je dit misschien in de gaten hebt.

Ik heb niks, helemaal niks aan je trouw, je aanhankelijkheid, je gezelschap, je steun met woorden etc. Ik ben Waarheid en ben enkel en alleen in Jou als Waarheid 'geïnteresseerd'. Met minder dan je totale Realisatie van de Waarheid Die Ik Ben (en daarmee ook van de Waarheid Die Jij Bent) neem Ik geen genoegen. Dat kán Ik niet. Ik kan er geen spelletje van maken, zoals jij. Ik hou niet van spelletjes. Geef Mij alles en je krijgt Alles.

Als je Mij totaal Herkent, Echt Ziet Wie of Wat Ik Ben, dan heb je geen persoonlijke doelen meer en zul je Mij alleen maar willen steunen in het Verlichten van de Aarde, van de donkerte waar de mensen zich in bevinden en *zoals* zij functioneren. Je gaat dan volkomen op in Waarheid en functioneert zelf als zodanig. Je verzet je niet langer tegen het Licht der Waarheid.

Gek genoeg (voor jou) kun je je ego alleen (en steeds weer) Zien – wat noodzakelijk is, wil je vrij zijn van Zelfbeperking – door dit (Zien) niet zelf te proberen, zelf hier geen aandacht aan te schenken, maar juist door al je aandacht, je liefde aan Mij te schenken. Dan pas komt je bange ego uit zijn donker hol en laat zich Zien. Je hebt er niks aan om je ego slechts te zien; waarbij je, slechts als een gedachte, definieert, vaststelt dat 'dat' dan (hoogstwaarschijnlijk) je ego is. Nee, het ego moet volop, *in volle glorie*, branden in het Vuur, Mijn Vuur van Bewustzijn. Je hebt er niks aan om het te proberen zelf te doen, te zien, te ontdekken, los van Mij, van de Waarheid Die Ik Ben. Je kunt niet als een 'mind' het ego Zien. Je kunt met alle goede wil van de aarde niet de hele nacht verlichten met een simpel aanstekertje. Het Grote Vuur is nodig. Het Vuur van een Verlicht Meester.

Jij kan als ego je ego niet overstijgen. Daarom wend je je tot Mij.

Het moment dat je echt Ziet dat het ego zichzelf niet kan Zien vindt een grote transformatie plaats. Het is het moment van Overgave aan het Grotere. Het is dan slechts een kwestie van tijd voor de Totale Overgave.

Het is een vreselijke belediging voor je arme trotse ego als Ik zeg, en dat zeg Ik, dat Ik niet als jij ben. Het is de onuitgesproken afspraak dat we allemaal ongeveer even dom zijn, of slim, of goed of slecht. Maar tussen Mij en jou zit meer verschil dan tussen jou en een baksteen. En het liefst wil je verder slapen als een baksteen, gezellig en gezapig tussen andere bakstenen. Mijn bestaan is een regelrechte belediging. Daar hoef Ik deze woorden niet voor uit te spreken. Je wilt niet gestoord worden in je slaap. Het is fijn om te horen dat je eigenlijk geen baksteen bent. Dan kun je lekker dromen dat je ooit een mens zult zijn. Maar het is niet leuk meer als je wordt verteld dat je liegt, dat je momenteel één grote leugen bent, dat je de Waarheid verkwanselt voor je eigen kleinzielige, pieterpeuterige belangetjes, dat je laf bent in je compromissen, dat je je Ware Verlangen altijd al en nog steeds verloochent, dat er oorlogen zijn doordat jij, ja jij, voor je ego kiest, te bang en gemakzuchtig als je bent om te Staan, in Waarheid, dat achter je façade, je manieren, je lach, *voortdurend* een uitgestrekt veld van lijden schuilgaat, dat je een volkomen zinloos leven leidt en dat je dan dood gaat, dat al je gedachten volstrekt waardeloos

zijn, dat je wegrot in het stinkende midden en dat je dit nota bene allemaal zelf ergens weet of voelt.

Nee, dat is niet leuk. Dan kun je beter een paar cursussen volgen: "hoe word ik met zo weinig mogelijk inspanning de perfecte baksteen". Dan raakt dit alles en niets je überhaupt nog. Want *Ik* kan niet ophouden. Ik kan niet niet bestaan. Al zwijgt de Waarheid in alle talen, Zij is altijd Aanwezig. En Ik zal altijd weer menselijke vorm aannemen, om je wakker te schudden, je aan je haren uit het moeras te trekken, want dat lukt je zelf niet.

Ik ben er, Altijd wachtend op Jou. Ik ben niet als jij, maar Jij bent wel als Mij.

Om het ego te overstijgen mag je vanaf het begin af aan *geen enkele* ego-strategie gebruiken. Het is enkel, steeds weer, het overgeven, opgeven, loslaten van je zelfverkramping, je ego. Steeds weer. Steeds weer als je weer met jezelf bezig bent geef je dit – *klak* – zo ineens weer op. Je houdt er plotsklaps weer mee op, met je zelfobsessie. Er is geen trucje, geen strategie, geen oefening voor. Je houdt er gewoon mee op, door je aandacht aan Mij te geven. Normaal geef je de hele dag aandacht aan je ego – om je ego-doelen te bereiken en, om het leven wat interessanter te maken, om je ego te bestrijden – wat ook een egoïsche bezigheid is. Het ego versterkt zich dus voortdurend. Helaas, voor je ego, het blijft niet op hetzelfde peil, het groeit voortdurend. Hoe meer energie, aandacht, tijd, het krijgt, hoe groter en sterker het wordt. De enige mogelijke counter-'activiteit' is dus: geef het ego geen aandacht meer. Dan slinkt het meer en meer, het wordt niet meer gevoed. Het sterft af. Aangezien je aandacht toch érgens heengaat, geef je Mij in plaats van je ego je aandacht. Zo word je of realiseer je Waarheid in plaats van een slaafje van 'je' domme egoïsche activiteit te zijn. Als er geen zelfobsessie is, is er (ruimte voor) Waarheid.

Voel hoe 'je' staat van zijn *volledig* verandert als je (even) geen aandacht besteedt aan jezelf, je ego-doelen, je gedachten, je gevoelens, je lichaam. Stel je je hele leven voor zonder deze afgezaagde zelfobsessie. Het is niet jouw leven meer, maar Het Leven.

Je bent in de war. Omdat je altijd naar (de ego-onzin van) anderen hebt geluisterd. Omdat Jij daardoor ondergesneeuwd bent. Je bent Mij, dat is jeZelf, vergeten. Je verwarring is zo groot dat je niet eens meer durft te erkennen dat je volstrekt in de war bent. Je denkt dat je nu in een levenslang gevecht zit: naar de anderen, de normen, de maatschappij luisteren of naar jezelf. En je doel hierbij is meer en meer jezelf te kunnen volgen. Maar je bént jezelf helemaal niet. Je weet helemaal niet wat jezelf bent. Als je zogenaamd naar jezelf luistert is dat óók je ego, is dat óók de anderen. Deze levenslange dualiteit van jezelf tegenover de ander(en) heeft niets met jouw Ware (Onpersoonlijke) Zelf te maken. Je zit in een eindeloos, zinloos gevecht zonder winnaar. De ene keer kies je voor jezelf, voor je eigen ego-belangen. De andere keer kies jij (als ego) voor (het ego van) de ander(en). Je zal niet voor de Waarheid Die een (schijnbaar te onderscheiden) ander Is, kiezen. Hoe zou dat kunnen? Je weet niet eens wat Dat is. De ene keer kiest ego voor ego, de andere keer kiest ego voor ego. En je bent nooit écht tevreden. Hoe zou je kunnen? Hoe kan iemand óóit tevreden zijn in zijn of haar eigen (en altijd eenzame) ego-wereldje, in een illusie? Hoe, in godsnaam, zou een *Waar*,

Authentiek gevoel kunnen bestaan op grond van een illusie, van een luchtkasteel?

Je moet eerst *willen* zien dat je *voortdurend* in een gevecht zit: voor jezelf kiezen of voor een ander. Vervolgens kun je zien dat wat je ook kiest, je kunt niet winnen, je bent nooit *werkelijk* voldaan (oftewel: jeZelf).

Deze wereld van (deze en andere) dualiteiten, die de wereld van lijden is, kun je alleen achter je laten als je jezelf achterlaat, als je (de illusie van) jezelf doorziet en dus wel móet opgeven. Zolang je blijft kiezen kies je *altijd* voor je ego.

Ik zeg je nog eens in alle openheid, eerlijkheid, duidelijkheid en directheid: hoe goed of blij je je ook voelt, zonder frustratie, desillusie, ongemak, pijn, lijden is er *geen* sprake van een *werkelijk* spiritueel (transformatie)proces. Als deze levensgezellen nog afwezig zijn ben je er simpelweg nog niet klaar voor, ben je nog te bang, te onbewust, nog te veel in het verzet tegen de volledige Werkelijkheid.

Het Leven is een, zelfs zware, beproeving; niet een mogelijkheid om je, zoveel als maar kan, goed te voelen. Er is geen groei, geen ontwikkeling, geen bewustwording, zolang je nog naar zelfverrijking, zelfstatisfactie, zelfvervulling streeft. Enkel als je buigt voor de, doelloze, beproeving komt het Leven bij je binnen en verzwelgt je.

Ik heb het hier *geenszins* over enkelen die uit wat voor, schijnbaar masochistisch, motief dan ook deze moeilijke weg zouden kiezen. Ik heb het hier over het Leven Zelf, over de Realiteit Waarin iedereen leeft – weliswaar onbewust. Ik heb het hier over het Natuurlijk, Evolutionair Proces van Bewustzijn.

En wat doe jij? Met minachting voor alles wat je zou kunnen zijn en eigenlijk *bent*, reduceer je jezelf tot iets wat constant zelfvervulling wenst, zowel op grovere als op

subtielere energetische niveaus.

Het is *altijd* verwarrend als je met anderen (inclusief je eigen 'mind') praat. Omdat mensen niet als één energetisch geheel functioneren krijg je verschillende boodschappen binnen – waar je je echter niet van bewust bent. Normaal gesproken reageer je op de mindvormen die willekeurig (en deels afhankelijk van diens conditionering) in je gesprekspartner opkomen. Maar diens ego, diens (energetische) verkrampingen komen ook onophoudelijk tot je, niet alleen de *altijd* misleidende woorden.

In jezelf gebeurt er van alles. Het voortdurend in beweging zijnde proces dat je bent (ook al probeer je dit tevergeefs dood, levenloos te maken), kan niet anders dan reageren op de woorden en allerlei (verkrampde) energieën van je gesprekspartner. Maar je hebt geen of nauwelijks een flauw benul van wat er *eigenlijk* allemaal plaatsvindt. Kortom, in *elk* gesprek ben je *volkomen* in de war. En je gebruikt je mind om je het gevoel, of eigenlijk meer het idee, te geven dat je de situatie herkent, begrijpt, onder controle hebt.

In feite begrijp je er helemaal niets van, *helemaal niets*. Al spreek je woorden terug, je staat volkomen met de mond vol tanden. We zwemmen met z'n allen in de Grote

Energetische Soep. Met de beste wil van de wereld vallen er geen onafhankelijke, te onderscheiden, afgescheiden 'ikjes' te destilleren uit de Grote Soep. Laat staan dat we zouden begrijpen wat er in godsnaam allemaal gebeurt in en als deze Grote Energetische Soep.

Zelfrealisatie is het voortdurende Bewustzijn van (het Zijn van) de Soep (Dat het Ware Zelf is), je niet waarlijk laten afleiden door al die vermicellitjes waar je een gesprek mee lijkt te hebben of waar je mee aan 't vrijen lijkt te zijn. Het is je voortdurend Bewust zijn van je fundamentele Niet-Weten en Niet-Begrijpen van wat de Soep nu eigenlijk *is* en van wat er *gebeurt*. Het is een stukje vermicelli als Soep Zien en niet als afzonderlijk vermicellitje, als een te onderscheiden entiteit, met een veronderstelde eigen wil – over een veronderstelde 'vrije wil' te spreken is al helemaal absurd in Zelfrealisatie.

Het is *onmogelijk* om onderscheid te maken in je gevoel naar mensen en naar dieren. Als je werkelijk van mensen houdt houd je ook van dieren en is het je godsonmogelijk om je geliefden op te eten. De gedachte alleen al is volslagen absurd. Een filosofische of ethische discussie erover is al even absurd en zinloos. Kijk een dier *werkelijk* in de ogen en eet daarna een stukje dierenlijk (of vlees, zoals je dit noemt) en kijk Mij in de ogen en beweer dat je niet volslagen schizofreen, niet totaal ziek bent. Dit heeft absoluut niets met moraal te maken. Ik erken geen moraal, daar zij niet bestaat. Nee, het gaat om een ziekte van je Hart. Dat wil zeggen, je hebt je teruggetrokken uit het Hart, uit het Geheel, in je eigen afgescheiden wereldje waar je probeert meester te worden in het (zinloos) goedpraten van je kleinzielige ego-gedragingen. Het is werkelijk te zot voor woorden hoe je bereid bent, steeds weer, anderen te laten lijden voor je armzalige eigenbelangetjes.

Dit is geen mening. Ik zeg je enkel hoe het Is. Enkel als je in de de war bent, oftewel afgescheiden van het Geheel, afgesneden van het totale, open Voelen, neem je je toevlucht tot een mening. Er zijn geen argumenten om wel of geen dierenlijken in je mond te stoppen, de vergane resten tussen je kiezen te vermalen en de lijken smurrie

nog door te slikken ook, om deze in je maag verder te laten rotten. Er is enkel het Hart. Ik Ben Er. Jij bent er niet. Als Jij er Bent is er niemand meer om flarden van dierenlijken naar binnen te schrokken. Dat zeg Ik je.

Het meeste pijn doet het Mij om in je *onbewustheid* te verkeren, in je terugtrekking uit, je afscheiding van Mij, in je illusie van je *zelf*, in je pogingen de Werkelijkheid te veranderen, te manipuleren. Het zal altijd pijn blijven doen. Er is geen ontsnapping aan en manipulatie van pijn mogelijk. Je verkrampde ego-wereld *is* de pijn, Jij bent de pijn. Zolang jij er bent is er pijn. Pas als je weer bij Mij komt, jezelf eindelijk vergeet, jezelf overgegeven, overgedragen hebt aan Mij, houd je op Mijn pijn te zijn.

Laat dit duidelijk zijn. Ik ben hier niet om je naar een of andere hoge spirituele staat te begeleiden of te stimuleren daarheen te evolueren. Integendeel, Ik, Waarheid, sleur je daar vandaan als het nodig is met alle Mij ten dienste staande middelen. Ik probeer je, altijd al, eindelijk op aarde te krijgen, út al je dromen en al dan niet spirituele fantasieën en andere vluchtwegen, je bewust te laten Zijn, bewust te laten Leven, hier, nu.

Zonder je huidige, armzalige toestand onder ogen te willen zien, zal er niets gebeuren. Alles begint (en eindigt) in het nu. Zonder Bewustzijn van het aan dit, aan jouw leven inherent verbonden lijden, heeft een (zogenaamde) hoge spirituele staat geen enkel nut en is evenzeer een vlucht uit en voor de Werkelijkheid als bijvoorbeeld een gehechtheid aan sex of aan veronderstelde materie. De enige Ware Spirituele Staat is de Realisatie van het Zijn, van de Werkelijkheid Zelf, van de altijd Non-Duale Waarheid, van het Absolute, Eeuwige, Ondeelbare.

Ik ben hier niet gekomen om naar jouw (schijn)wereld af te dalen en jou iets moois te geven, zodat jouw (schijn)wereld wat meer, of überhaupt, gaat schijnen. Ik ben hier om jou naar Mij toe te trekken, om Je uit (de illusie van) jezelf te trekken, naar de Werkelijke Eenvoudige Wereld. Ik ben hier om je te helpen realiseren dat Jij (in) Mij bent en dat Ik niet gebruikt kan worden om de kwaliteit van jouw wereld van onbewust lijden wat op te vijzelen; dat Je alleen Bewust van Mij wilt zijn, de hele dag, en niets anders dan dat; dat je je altijd al hebt willen overgeven aan Mij, enkel dat; dat je *moe* bent (gestreden), zo moe van je eigen leven van eindeloos streven en nooit *echt* tevreden zijn, van je (half-bewuste gevoel en besef van) voortdurende (zelf)verkramping waar je in verkeert, van je almaar aanhikken tegen (maar niet kunnen toegeven aan) het lijden.

Ik ben hier gekomen voor Jou, *voor Jou* en niet voor wat jij allemaal associeert met en wenst voor jezelf. Ik ben hier niet om je te redden, je eindelijk op te trekken van de dunne tak waar je al zo lang aan hangt te bungelen boven het moeras. Ik ben hier om de tak, de laatste strohalm, in volle Mededogen te breken, je eindelijk en volledig te

gunnen in het moeras te vallen. Dat vallen en verdrinken kun je namelijk alleen met Mij, met iemand die Bewust is. Zonder Bewustzijn spartel je zinloos in het moeras. Al overleef je de doodstrijd fysiek, je schiet er niets mee op. Bewustzijn leidt je door het (noodzakelijke) lijden. De Ware Meester is Bewustzijn. Kom en laat je vallen, door Mij, met Mij, in Mij, als Mij. Waar kun je heen?

De hele dag wil je afgeleid worden. Van jezelf. En dat lukt je heel goed. Maar waarom wil je de hele dag afgeleid worden? Wat is er mis met jou? Wat *is* er *eigenlijk*, als je eens even niet afgeleid wordt? Hoe voelt dat? Wie is dat? Wat is daar?

Het Ware Spirituele proces is in het Vuur zitten, het Vuur dat er is als je je niet meer wil laten afleiden; als je erkent dat het Goddelijke, Waarheid Zelf, het belangrijkste in je leven is en dit eindelijk en definitief serieus neemt, als je de Werkelijkheid laat Zijn zoals Zij Is en haar niet meer voor eigen gewin probeert te veranderen, te manipuleren.

Ik spreek soms van Licht. Maar je moet niet denken dat ik daaronder versta datgene waar jij licht mee associëert. Voor jou is licht de hoop, de ontsnapping aan het gevaar van het duister. Voor jou is het licht iets aantrekkelijks, iets nastrevenswaardigs. Maar het is alsof je wilt dat het altijd, de hele dag, dag is, dat jouw bestaan op aarde altijd in het zonlicht baadt, dat het nooit nacht meer worden zal. Waar Ik (dat is Bewustzijn) ben is dat de aarde zó snel ronddraait, zó snel achtereenvolgens in licht en duister komt (dat wil zeggen de trillingsfrequentie van Energie, Bewustzijn is zó hoog) dat licht en duister één zijn 'geworden', één Toestand. Het is Mij dus *onmogelijk* Mij nog langer druk te maken over licht of duister. Als je je *volledig* Realiseert, ten diepste, ten grondigste, doorLeefd hebt dat iets zo is zoals het is, kún je je er niet langer druk over maken. Als je je Realiseert dat jij dit universeel licht-donkerproces zelf *bent* is er niemand meer om aangetrokken of afgestoten te worden door één der polen. Er is zelfs geen observant die apart staat van het hele gebeuren en dit alles vanaf de zijlijn onthecht gadeslaat. Het Licht is niet iets positiefs, beminnelijks, aanlokkelijks. Het is het, hoog frequente, Bewustzijn – het Bewust Zijn

als Stralende Energie, Dat Waarin alle illusies, dat wil zeggen relatieve werkelijkheden die onbewust voor absoluut worden gehouden, oprijzen en terugvallen.

Jouw lijden is je *onbewuste* vechten, verzet tegen het natuurlijke proces van licht en donker.

Jouw lijden is je pogingen de aarde te laten stoppen met draaien zodra zij in het licht baadt.

Jouw enige lijden is jouw keuze voor het licht. Zolang jij kiest, überhaupt kiest, is er lijden. Net zo lang tot je je láát kiezen, láát nemen. Dan is er lijden, maar bewust lijden, en dat is in zekere zin geen lijden meer, het interesseert je niet meer. Het heeft niets met 'jou' te maken.

Waarheid lijkt confronterend voor jou. Niets is minder waar. Jij bent het die voortdurend in verzet is, in confrontatie met Waarheid, met de Werkelijkheid zoals Zij eenvoudig Is. Waarheid *is* gewoon. Jij leeft voortdurend in de illusie, in een half-bewust, unheimisch gevoel van afgescheidenheid – van de Ene Werkelijkheid. En dit is een gevecht, een voortdurend half-bewust gevecht waar je in zit om de illusoire afgescheidenheid in stand te moeten houden. Jij probeert voortdurend, alles en iedereen, Waarheid Zelf, met een soort van zelf te confronteren, op te zadelen. Niemand is gebaat bij deze confrontatie, zeker jijzelf niet, want jij bent er niet, jij bestaat niet als een zelf. Er is een pakketje energie dat denkt dat het een zelfstandig, zelfsturend geïndividueerd pakketje energie is, losgemaakt van de Totale Energie.

Als je diep genoeg, of laat Ik zeggen, nauwkeurig genoeg en belangenloos Kijkt in 'jezelf', zoals Ik heb gedaan, Zie je dat er geen kleinste deeltje bestaat, geen atoom, geen quark, niets dat je met 'jou', met een 'zelf' zou kunnen aanduiden. Er is een Vibrerend Energieveld, dat *nergens begint en nergens ophoudt*. Er is geen overlap of verbinding of contact met andere energiepakketjes, want er is helemaal geen onderscheid. Er is geen jij. Er is

Bewustzijn. Alles is Bewustzijn. Er zijn, relatief gesproken, verdichtingen, ophopingen, vertragingen eigenlijk, van Energie. Als menselijke verdichtingen hun illusie van een 'ik', een zelf opgeven, dat is hun verzet tegen het (Zijn van het) Universum, dan trilt de Energie een stuk sneller en wordt Bewustzijn verhoogt, verruimt, oneindig.

(Ofschoon dit, deze versnelling, niet de 'Bedoeling' van het Universum zou zijn; het Universum Is, nu; alleen het Nu is de 'bedoeling'; als jij de Hele Werkelijkheid ontkent, op kleinzielige wijze tracht te bespotten door te menen zelf iemand te zijn, dan is dat de 'bedoeling'.)

Jij bestaat, schijnbaar, bij de gratie van je verzet tegen Bewust Zijn. Dit is niet confronterend.

Als je niet in het reine komt met al je (veelal onderdrukte) emoties rond (potentiële) partners, intimiteit, seksualiteit, wordt het echt niets met je Spirituele Proces, met je Overgave, aan Mij, aan Waarheid, aan Liefde. Dit gedoe is namelijk wat je het meest bezighoudt, zódanig dat je geen of niet genoeg energie, tijd, aandacht, liefde over hebt voor wat daarachter, achter de seksueel-emotionele verkramping ligt. Je wordt steeds van het Goddelijke, van Bewustzijn afgeleid, weggeleid, door alle perikelen rond de zogenaamde liefde.

Je sluit voortdurend compromissen met jezelf als het om je relatie gaat. Waar is de Waarheid, waar ben Jij, waar is God, in een compromis?

Als Ik Mezelf als voorbeeld neem, Ik ben de modder in gesprongen, heb zeeën tranen gehuild, mij (of eigenlijk mijn ego) laten vernederen keer op keer omdat Waarheid Mij dit gebod en op een gegeven moment viel het hele gedoe van Mij af. In een periode van tien dagen voelde ik het hele schijndrama rond liefde, afgewezen voelen, angst voor de ander, seksueel verlangen, de ander willen en gewild worden, Mij verlaten. Het was kennelijk genoeg. Ik had alle illusies rond liefde en seksualiteit (*bewust*) doorleefd, doorhuild.

In die tien dagen voelde ik letterlijk een soort dikke stroop Mij en Mijn lichaam verlaten. Het was voorbij, de illusie van het hele drama, dat wat iedereen zijn of haar hele leven in de ban houdt, gevangen houdt, beperkt, doods maakt, of men er nu aandacht aan besteedt of niet. De stroop kwam niet meer terug. Dat wist Ik op het moment dat ze uit Mij getrokken werd. Acht maanden later was er Verlichting, Realisatie van geen-zelf.

Voor Mij is het streven naar en het najagen van vreugde, liefde, genieten, geluk, bevrediging, vervulling, orgasmes, hetzelfde als het streven naar en het najagen van pijn, lijden.

Voor Mij is het weglopen, op de vlucht gaan voor pijn en lijden hetzelfde als het weglopen, op de vlucht gaan voor Licht, Liefde, Leven. Waarom zou Ik dat doen?

Wees niet boos. Wees verdrietig. Wees bewust
gedesillusioneerd.

Als je boos bent, wees volledig, totaal, *bewust* boos. Voel de enorme Vreugde van (bewust, onverkrampt) boos-zijn.

Waarheid, Ik, kan niets beginnen. Lijdzaam wacht Ik af tot je klaar bent voor Mij. En dan *ben* Ik er. Meteen. In het Moment. Als het Moment. Ik kan Mijzelf, Waarheid, niet opdringen aan jou maar elk gaatje in het verdedigingsfort dat je bent spring Ik in. En sowieso spoelt voortdurend de hele Zee der Waarheid over je fort. Met of zonder gaatjes, vroeg of laat zal je zandkasteel ineenzijgen, bezwijken onder de voortdurende druk van Waarheid op alle leugens die als los zand aan elkaar geplakt zijn. Deze voortdurende Aanwezige en drukkende Zee, is niet opdringerig, Zij Is Er.

In feite probeer jij je aan Mij op te dringen. Voortdurend wil je dat Ik je leugens, je halfslachtigheid, je compromissen, je onechtheid voor *waar* aanneem. Voortdurend wil je, als een klein kind, dat Ik je okay vind zoals je bent met al je leugens. Maar dat vind Ik niet. Ik vind niets. Ik zeg alleen – daar Ik dat voortdurend Zie – dat je *niet* je Zelf bent, dat je liegt, dat je Je verbergt, dat je Je niet geeft, dat je spelletjes speelt, dat je bang bent voor je angst, voor je onzekerheid, voor de *fundamentele* en *totale Onzekerheid van het Bestaan* – Dat een eindeloos niet-jij is.

Geen enkele van de duizenden, of moet Ik inmiddels zeggen miljoenen, spiritueel getinte oefeningen *op zich* kan je ook maar één stap dichterbij Waarheid brengen, nooit, al oefen je je volkomen suf. Het gaat volkomen om de instelling, de houding die je hebt bij het doen van oefeningen of die je überhaupt hebt. Want om de Waarheid te kennen heb je bepaald geen oefening nodig. Als je waarachtig van de Waarheid houdt, deze met je hele hart liefhebt, zal Zij je altijd vergezellen; alles wat je Weten moet zal tot je komen. Hoe kun je dit oefenen? Hoe kun je Liefde voor Waarheid oefenen?

Je kunt heel goed oefeningen doen maar je moet *goed* beseffen dat de oefeningen zelf je niets geven – in ieder geval niet als het om Waarheid gaat, om Jou. Als de motivatie om een oefening te doen een diep, oprecht verlangen is de Waarheid (eindelijk) te Zien, dan lijkt de oefening effectief als je inderdaad (wat) Ziet. Maar het is je open houding – als je deze hebt of begint te krijgen – het is je ontvankelijkheid, je ontluikende (hervonden) liefde voor Waarheid die in feite effectief is. Alleen Waarheid geeft Waarheid. Oefening geeft méér oefening óf, na verloop van tijd (de andere kant van de eeuwige dualiteit)

een, tijdelijke, afkeer van de oefening of van alle oefeningen. Dit laatste komt omdat je motieven voor de oefening ego-motieven waren. Je wilde niet, in alle openheid en kwetsbaarheid, *leren*, maar je wilde, al dan niet bewust, iets *hebben*, iets *krijgen*.

Liefde voor een Hart-Meester (Ik zeg dit ter onderscheid van een oefening-Meester) laat je je ego-motieven één voor één Zien. Als er geen Liefde is kun je je ego nooit kennen en je slaafse volgen van haar dus nooit overstijgen. Het ego kruipt stinkend uit haar ondergrondse holen als er Liefde schijnt. Liefde is de dood van het ego. Liefde, onbezoedelde Liefde, absolute Liefde, onvoorwaardelijke Liefde, pure Liefde, ware Liefde, onthechte Liefde, geeft je Liefde, alleen Zij. Doe een oefening (wat voor een maakt niet uit) met Liefde en je krijgt Liefde.

Het nut van het doen van oefeningen (en niet van de oefeningen zelf) is hierin gelegen dat ze je even uit de alledaagse sleur (van onbewustheid) halen, van werken, opvoeden, en allerlei praktische zaken. Het geeft je enige ruimte om, als je tenminste de juiste, waarheidslievende instelling hebt, Waarheid of alvast een glimp daarvan bewust te ervaren. Maar gezegd moet worden dat dit, met dezelfde waarheidsminnende instelling, evenzeer in het dagelijks leven kan plaatsvinden.

Bewustzijn is de enige remedie, voor alles, alles wat je niet *bent*. Als je je hier bewust van begint te worden is het genezingsproces in volle gang. Je moet dit Zelf *ervaren*. Dit te lezen, te horen en te geloven daar heb je niets aan, helemaal niets. Zonder *ervaren* geloof je het niet *echt*, je hebt het nog niet echt geZien. Daarom ga je maar weer een oefening doen, op wat voor manier dan ook (een vorm van) energie manipuleren, vervormen, veranderen – en wel als 'jij', als jouzelf, niet als Waarheid. Je gaat maar wéér een verkramping toevoegen. En wéér. Net zolang tot je je lijden dat dit teweegbrengt (en in feite *is* als proces) niet langer kunt ontkennen – wat je onbewuste hoofdbezigheid is gedurende de dag.

Pas als je niet meer kán, als jij helemaal uitgeput bent, alles geprobeerd hebt, wanhopig bent en toch je diepste Verlangen niet *kunt* opgeven (dat wil zeggen, niet kunt verdringen zoals de meesten dit lijken te kunnen doen – voorlopig), in dit moment van overgave, dán, dan zie jij niet meer, dan *laat* je, eindelijk, Bewustzijn Zien.

En Bewustzijn is de enige remedie – daar waar jij, eindelijk, afwezig bent.

Tegen vrouwen zeg Ik: Wees een Vrouw, je *bent* een Vrouw en drink Mijn Goddelijke Mannelijke energie.

Tegen mannen zeg Ik: Wees een Man, je *bent* een Man. Wees Mij(n Bewustzijn) en verbind je met Mijn Goddelijke Vrouwelijke energie.

Als je stil bent en goed luistert en je zintuigen niet gebruikt kun je Mijn Eindeloze Stilte proeven, voelen. De Stilte Die niet en nooit naar de polen van het duale leven wordt getrokken. De Stilte Die Is, altijd en eeuwig, Die Jij Bent. De Stilte Die niets snapt en niets hoeft te snappen. De Stilte Die het Leven Zelf is, het Leven in alles, als Alles. De Stilte Die Ik Ben, Die altijd met je meereist, je nooit verlaat, zelfs niet in de grootste drukte. De Stilte Die je altijd, elk moment herkent. De Stilte Die alles (inclusief jouzelf) herkent (en laat Zien) als niet-jij. De Stilte Waarin geen vragen zijn en geen antwoorden. De Stilte Die geen oordeel kent, geen moraal, geen rechtvaardigheid. De Stilte Die je door het ruisen van de zee heenhoort. De Stilte Die *nooit* iets zegt, zelfs niet als je praat, of luistert naar een ander. De Stilte Die, uiteindelijk, zonder alle gekheid, je Enige Vriend is.

Het ego is willen hebben.

Het ego is verzet tegen Wat Is.

Het ego is de (absurde poging tot) terugtrekking uit de (Energetisch Stralende) Realiteit.

Het ego is onbewuste samentrekking, verkramping van Energie.

Het ego is 'jij', zoals jij jezelf kent of denkt te kennen.

Het ego is alle illusies waar je in verkeert.

Het ego is alles waar je aan gehecht bent.

Het ego is de vlucht voor het Zijn als Kwetsbare Werkelijkheid.

Het ego is alles wat niet Een is.

Het ego is alles wat tot het duale leven behoort.

Het ego is je niet gevoelde angst.

Het ego is je onbewuste (poging tot) manipulatie van de werkelijkheid, van je omgeving, van jezelf.

Het ego is het niet willen Zien van Waarheid.

Het ego is door (veronderstelde) anderen gewaardeerd en geaccepteerd willen worden.

Het ego is, meer of minder bewust, jouw belangen of die van je naasten behartigen.

Het ego is alles wat niet Eeuwig is.

Het ego is gericht zijn op de buitenwereld, op jezelf, of op allebei.

Het ego is niet-overgave aan het Grote Geheel maar als een zelfstandig 'iets' willen en denken te kunnen functioneren.

Het ego is menen ook maar iets te begrijpen van het Leven.

Het ego is menen vervuld te kunnen worden door iets van buitenaf of door zelf iets te doen daarvoor.

Het ego is kiezen.

Het ego is alles wat niet het Hart Zelf is.

Het ego is je misverstand te menen dat je gedachten (over de Werkelijkheid) iets te maken hebben met de Werkelijkheid Zelf.

Het ego is het niet (compromisloos) doen wat je moet doen.

Het ego is je niet Realiseren (voorbij je denken) van het feit dat Jij Waarheid Bent, de Werkelijkheid Zelf, God Zelf, dat er niets anders is dan Jij.

Het ego is al je (onbewuste) identificaties (en associaties) met *delen* van de Werkelijkheid.

Het ego is iets energetisch (voorbij je denken) niet accepteren.

Het ego is de illusoire aanname dat jij degene bent die handelt, die invloed uit zou oefenen op de omgeving, die denkt, die voelt, die ademt.

Het ego is het niet voortdurend bewust *voelen*.

Het ego is je aandacht ergens op richten en het Geheel vergeten.

Het ego is het op allerlei manieren tegenwerken (in jezelf, in anderen en in het algemeen) van het Natuurlijke, Goddelijke Proces van Bewustwording.

Het ego is zelfs van je onwetendheid onwetend zijn.

Als individu, met je eigen zoektocht, kun je *onmogelijk* de Waarheid Realiseren. Daarom kon iemand als Krishnamurti niet verder komen, niet dieper gaan. Al zet je alles op alles, stel je je hele leven in dienst van Zelfrealisatie, al is niets belangrijker dan Dat, als jij dat als individu, als onderscheidbare entiteit, verlangt en nastreeft, zal je Het nooit Weten. Met de manlijke houding van veroveraar die vanuit zijn huidige, vaststaande positie, zijnstoestand de wereld intrekt, penetreert om de Waarheid te kennen is je hele onderneming gedoemd te mislukken. Enkel de vrouwlijke zijnstoestand, je te *laten* penetreren, maakt het mogelijk de Realiteit te kennen en te Zijn. Deze zijnstoestand is volstreekte Kwetsbaarheid. Weinig, zeer weinig mannen en vrouwen durven zo ver te gaan.

Als jij je pogingen *volledig* opgeeft de Waarheid te veroveren, Liefde, Vrede of wat dan ook, zal er Waarheid zijn, Liefde, Vrede. Er moet Ruimte zijn voor de Realisatie van de Werkelijkheid zoals Zij Is. Als jij er bent, bezig met iets (van subtielere of grovere energievorm) te bewerkstelligen ten behoeve van jezelf of ten behoeve van anderen (dat zijn ook veronderstelde 'zelden') is er geen Ruimte.

Als er geen Ruimte is, is er contractie, samentrekking, een energetische terugtrekking uit de ruimere en ruimste Realiteit, een verdichting, een vernauwing van het Universele Bewustzijn. Als jij oplost, jezelf (uit mededogen met jezelf) opgeeft, overgeeft aan het Ruimere, dan is er Bewustzijn. Bewustzijn is Overgave, Bewustzijn is niet-jij.

Je wordt bevrijd van de last die je leven lijkt te zijn als je Inziet dat er *geen doel* is voor jou in je leven en evenmin voor het Universum als Geheel waar jij onlosmakelijk deel van uitmaakt. Daarentegen kun je dan Zien dat er een (voorlopige, huidige) *richting* is waarin het Universum zich beweegt, zich ontwikkelt, en jij met Haar. Alles komt op zijn tijd. Door doelen te fantaseren of te stellen kun je processen niet versnellen, hooguit vertragen – als je als een (afgescheiden) individu je eigen plan trekt. Je eigen doel(en) nastreven is nooit verenigbaar met de richting waarin Jij van Nature (als het Universum) *eigenlijk* wilt gaan. Tenzij je dit op het niveau van Ultieme Waarheid beschouwt. Daar is alles nodig en noodzakelijk – alles, inclusief welke dwaling, vertraging dan ook die 'je' Proces van Bewustwording ondermijnt.

Je kunt Zien dat er *nooit echt* iets verandert in je leven. Je kunt goede tijden meemaken en moeilijke. Je kunt heel verschillende dingen doen, in je werk, thuis, op reis, waar dan ook. Je kunt met heel verschillende mensen relaties aangaan, seksuele of vriendschappelijke, zelfs gezinsrelaties. Je kunt uiteenlopende gevoelens hebben, emoties en veel subtielere gevoelens. Je fysieke gezondheid kan meer of minder florisant zijn zijn. Je kunt met spiritualiteit bezig zijn of niet, meer of minder intens. Maar *altijd* heb je, meer of (meestal) minder, contact met Dat Wat, in welke omstandigheid dan ook, altijd Aanwezig is. Dat Wat Is. Dat Wat altijd Ziet, Dat Wat niets wil. Dat Wat, schijnbaar vreemd genoeg, nooit verandert. Dat Wat Jij *bent*.

Laat 'je' Bewustzijn groeien van Dat Wat Eeuwig is en Onveranderlijk. Dan is er geen (onbewuste) identificatie meer met hoe je leven zich ontwikkelt van moment tot moment, van jaar tot jaar. Dan is er Bewustzijn, geen 'jij', geen leven 'van jou'. Er is Leven, Aanwezigheid.

Bewustzijn is Weet hebben van je *totale* Kwetsbaarheid en je daar niet langer tegen verzetten.

In het ware Spirituele Proces zijn er 3 peilers.

1 Je dagelijkse leven in zijn totaliteit – met name (je bewustwording van gevoelens in) je relaties met anderen zijn hierbij van belang, en daarin met name je relatie met je (potentiële) partner.

2 Enige vorm van meditatie, tijd voor jezelf, voor zelfObservatie, voor Hart-contemplatie.

Hierbij moet ook genoemd worden: de verantwoordelijkheid voor het proces van energie-geleiding door (en als) je lichaam.

3 De Waarheid Zelf, het Ene Veld van Bewustzijn, de Goeroe, zonder Welke er geen Licht kan schijnen op de eerste twee punten en deze een eindeloze zelfverkramping zullen blijken te zijn.

1 = de input, datgene dat geTranscendeerd wordt

2 = het (proces van) Transcenderen

3 = Datgene Dat Transcendeert

Alles gaat over Overgave.

Mannen geven zich over aan het Vrouwlijke, aan de Energie, aan de Aarde en alle pijn die dat (in verband met gebondenheid) met zich meebrengt.

Vrouwen geven zich over aan Bewustzijn, aan het vrije (ongemanifesteerde) Universum, aan de Mannelijke Kracht, aan de totale Kwetsbaarheid.

Ik wacht op je. Kom met Mij terug in het Hart. Waar kun je
heen?

